

Praha 3. dubna 2012

Adresát:

Subjekty zainteresované v odvětví myslivosti

Věc: „VÝZVA všem subjektům zainteresovaným v odvětví myslivosti:

- zastavme ukvapené otevření zákona, které nevyřeší dlouhodobou krizi v myslivosti, jen ji prodlouží;
- podpořme proto společně zahájení moderní reformy odvětví myslivosti v ČR, jako komplexní a systémové řešení krize;
- vytvořme společně moderně koncipovanou „Koncepci dlouhodobého rozvoje odvětví myslivosti v ČR“ – nejen jako základ procesu reformy, ale i odborný základ budoucí moderní myslivecké legislativy.“

Vážení,

Asociace profesionálních myslivců ČR (dále jen „APM ČR“) je už více než 15 let vážně znepokojena kritickým stavem myslivosti a posledním vývojem v tomto odvětví. Proto se na Vás znovu obracíme s výzvou, společně podpořit a prosadit dlouholetý návrh APM ČR na moderní reformu odvětví myslivosti v ČR.

Ze strany APM ČR to není nová aktivita; už od roku 1997 APM ČR připravila (autor ing. Řehák) zásady moderní reformy odvětví myslivosti v ČR – a od té doby je prosazuje. Za tyto naše kritické názory na skutečný stav myslivosti po roce 1989 a reformní aktivity byla APM ČR celých 15 let označována za škůdce a rozvraceče odvětví myslivosti a veřejně odsuzována. Vždyť ještě před 3 lety proti těmto návrhům na moderní reformu myslivosti veřejně bojovalo jak celé vedení ČMMJ (viz., články a odborná vyjádření předsedy a dalších představitelů), tak i lidé z vedení MZe; a pojem „reforma“ od APM ČR byl jimi považován za nepřijatelný útok na stabilitu myslivosti. Vždyť ještě v roce 2009 představitelé MZe a ČMMJ veřejně tvrdili, že reforma myslivosti po roce 1989 již proběhla, toto odvětví dobře funguje a není třeba na něm nic měnit.

APM ČR však nepolevovala ve svých snahách zmodernizovat v rámci reformy celé zastaralé a stále méně konkurenceschopné odvětví myslivosti. Proto se v roce 2007 APM ČR spojila s dalšími mysliveckými organizacemi (Mezinárodní sdružení myslivců příhraničí; Řád sv. Huberta a Safari club international Bohemia chapter) v rámci **Unie mysliveckých organizací ČR** (UMO ČR).

Na návrh APM ČR se UMO ČR rozhodla, svolat „Shromáždění myslivců ČR (14.3.2009)“, kam byly pozvány jako plnoprávní partneři pro jednání o myslivosti i zemědělské a vlastnické organizace. Výsledkem této akce bylo, že se k UMO ČR přihlásily i Agrární komora ČR a Asociace soukromého zemědělství ČR – a spolupráce se začala odehrávat v nově ustavené **Unii subjektů zainteresovaných v myslivosti - Myslivecké unii ČR**. Hlavní cíl i této platformy zůstal stejný – prosadit moderní reformu odvětví myslivosti, kdy by se současná myslivost transformovala na „moderní myslivecký management přírody“ (projekt APM ČR; autor ing. Řehák).

APM ČR vypracovala pro Mysliveckou unii ČR návrh „**Deklarace o myslivosti v ČR**“, která byla nakonec projednána v rámci petiční akce v ZV PSP ČR a přijata celou mysliveckou i další zainteresovanou veřejností.

APM ČR dále vypracovala v roce 2010 pro kolegy zemědělce v Myslivecké unii ČR i „**Mysliveckou politiku pro zemědělství**“ (autor ing. Řehák); kdy vycházela ze své zásady, že reforma myslivosti bez aktivního zapojení zemědělců není možná; a teprve od té doby došlo i ke změně

myšlení vedení MZe a ČMMJ, které bylo okolnostmi (např., členství silné AK ČR v Myslivecké unii ČR) donuceno začít brát zemědělce i vlastníky, jako rovnocenné partnery pro myslivost.

Na návrh APM ČR začala Myslivecká unie ČR od roku 2009 prosazovat vytvoření **„Koncepte dlouhodobého rozvoje myslivosti v ČR“**; kdy by tento moderně koncipovaný materiál byl odborným a ideovým základem moderní reformy odvětví myslivosti. Jen pro informaci je třeba uvést, že APM ČR byla v období 2000/01 jako jediná z mysliveckých organizací otevřeně proti návrhu „nového“ zákona o myslivosti, kdy zdůrazňovala, že je třeba mít nejprve novou koncepci s moderním pojetím celé myslivosti, a pak teprve je možno tvořit nový zákon (bylo proto zcela logickým důsledkem, že „nový“ zákon o myslivosti č. 449/2001 Sb., byl jen lehce „přelakovaný“ socialistický zákon č. 23/1962 Sb.; v němž nebyly žádné nové, progresivní či dokonce moderní prvky).

Proto musí APM ČR v této době akutního ohrožení myslivosti znovu konat. V příloze Vám zasíláme náš „Otevřený dopis a Výzvu“ panu ministrovi zemědělství. V něm se otevřeně stavíme proti jakýmkoliv snahám otvírat v citlivém období 2012/13 zákon o myslivosti a dokonce nepromyšleně snižovat minimální výměru honitby v ČR pod současných 500 ha. Pro objektivitu je třeba zdůraznit, že se proti snahám ministra zemědělství postavila vedle APM ČR i řada zainteresovaných subjektů; i když to byly u většiny jen anketní odpovědi v odborném tisku.

Jistou nadějí dávají myslivosti prohlášení některých představitelů ČMMJ a pracovníků MZe z posledního období, kteří pomalu opouštějí své dosud nekompromisně hájené konzervativní pozice (tzn., nic na myslivosti neměnit – funguje dobře) a postupně přecházejí na reformní pozice APM ČR – kdy dokonce tito skalní kritici reformních snah APM ČR už připouštějí i jistou krizi v myslivosti a stále častěji dnes mluví o nezbytnosti změn a o modernizaci v myslivosti. APM ČR oceňuje tyto změny názorů svých dosavadních kritiků a vždy zdůrazňuje, že je jedno, kdo jí její reformu pomůže prosadit – hlavně, aby to pomohlo budoucímu zdravému vývoji našeho tradičního odvětví myslivosti.

APM ČR se proto tímto dopisem obrací na všechny subjekty zainteresované v myslivosti s žádostí, abychom se nespokojili pouze s tím, že pan ministr prohlásí, že neotevře mysliveckou legislativu (i když je do tohoto kroku intenzivně tlačěn některými vlastnickými a zemědělskými organizacemi).

Pokud chceme opravdu zastavit dlouhodobou krizi v tradičním odvětví myslivosti, je třeba jít dál – tzn., co nejrychleji zahájit reformu myslivosti tím, že společně začneme pracovat na skutečně moderně koncipované **„Koncepti dlouhodobého rozvoje myslivosti v ČR“** (jak to APM ČR požaduje po celých posledních 15 let).

Prosíme Vás proto, pomozte dle svých možností prosadit, aby pan ministr zemědělství (jako představitel ústředního orgánu státní správy myslivosti) svolal pracovní skupinu zástupců skutečně všech zainteresovaných subjektů v myslivosti a začala se systematická práce na vytvoření dlouhodobé koncepce myslivosti v ČR. Pokud bude mít ČR jasnou moderní koncepci myslivosti (jako jistý model fungování všech oborů odvětví a následně celého odvětví), nebude pak žádný problém vytvořit skutečně kvalitní zákon o myslivosti i příslušné vyhlášky a následně „spustit“ činnost opravdu moderního odvětví myslivosti, jaké nebude mít žádný stát EU (dá se to zvládnout do roku 2015).

Děkujeme za pochopení i Vaši pomoc!

S pozdravem „Moderní myslivosti zdar!“

Petr Horák
výkonný viceprezident a předseda Výkonného výboru
Asociace profesionálních myslivců ČR

Asociace profesionálních myslivců ČR, Šmeralova 21/331, 170 00, Praha 7, Bubeneč,
(www.profimysl.cz)

Příloha: Otevřený dopis ministrovi zemědělství a VÝZVA

Praha 2. dubna 2012

Vážený pan

Ing. Petr Bendl, ministr zemědělství

Ministerstvo zemědělství

Těšnov 17

117 05 Praha 1

Vážený pane ministře,

Asociace profesionálních myslivců ČR je, stejně jako řada dalších subjektů zainteresovaných v myslivosti, velmi znepokojena vývojem v tomto odvětví.

APM ČR už 15 let soustavně upozorňuje na kritický stav odvětví myslivosti v ČR, na jeho stále se zhoršující odbornou úroveň a ztrátu konkurenceschopnosti. Upozorňujeme i na neodbornost a dlouhodobou pasivitu úředníků myslivosti na MZe; vždy na základě jasných argumentů a konkrétních faktů. Dlouhodobě požadujeme moderní reformu myslivosti, která jediná by mohla toto odvětví zachránit. Už několik let proto navrhuje MZe zahájení prací na „Koncepci dlouhodobého rozvoje odvětví myslivosti v ČR“. Vše marné!

Nedávno se objevil Váš rozhovor v časopise Svět myslivosti a naše znepokojení ještě vzrostlo. Proto jsme se rozhodli na Vaše názory a prohlášení reagovat otevřeným dopisem a VÝZVOU. Nechceme však být jen kritiky Vašich slov a názorů, ale chceme odborně a podrobně vysvětlit i to, v čem se dle našeho názoru mýlíte; a jako konstruktivní opozice přikládáme k jednotlivým oblastem problémů i naše návrhy na odborná řešení.

Vážený pane ministře, věříme, že budete akceptovat naši VÝZVU a Váš změněný postoj pomůže reformovat odvětví myslivosti v ČR.

Přejeme Vám pevné zdraví a mnoho úspěchů v obou Vašich náročných funkcích a stále nabízíme Vám i MZe svou pomoc při realizaci procesu reformy a modernizace odvětví myslivosti.

S pozdravem „Moderní myslivosti zdar!“

Petr Horák
výkonný viceprezident a předseda Výkonného výboru
Asociace profesionálních myslivců ČR

Asociace profesionálních myslivců ČR, Šmeralova 21/331, 170 00, Praha 7, Bubeneč,

Příloha: Otevřený dopis ministrovi zemědělství a VÝZVA

OTEVŘENÝ DOPIS

ministrowi zemědělství ing. P. Bendlovi
a **VÝZVA**

- **neotvírat v současném období zákon o myslivosti;**
- **zahájit reformu myslivosti vytvořením nové moderní „Koncepce dlouhodobého rozvoje odvětví myslivosti v ČR“.**

Vážený pane ministře,

Asociace profesionálních myslivců ČR i řada dalších subjektů zainteresovaných v odvětví myslivosti jsou vážně znepokojeni nejen kritickým stavem tradičního odvětví myslivosti v ČR, ale i Vašimi vyjádřeními k myslivosti a snahami novelizovat v období 2012/13 současný zákon o myslivosti. Jako ministr zemědělství jste veřejně prezentoval, že do legislativního plánu ministerstva zemědělství byla už na letošní rok zařazena novelizace tohoto zákona. Navíc jste tyto kroky zdůvodňoval takovými argumenty, které skutečně odborně myslivecky fundovaný subjekt nemůže akceptovat.

Vážený pane ministře, s plnou vážností upozorňujeme na to, že odvětví myslivosti v ČR v současné době skutečně není v takovém stavu a kondici, aby vydrželo takový nápor, který by jí nepochybně přinesl nepřipravený legislativní proces právě v období citlivého konce nájemních smluv na pronájem honiteb a přípravy a podpisu smluv nových.

Vážený pane ministře, i my jsme si vědomi toho, že v myslivosti je řada neřešených problémů, které dnes chtějí vlastníci honebních pozemků a zemědělci (a nejen oni) řešit. Je však třeba brát seriózně v úvahu, že primárním posláním myslivosti, je plnění řady celospolečensky náročných a nezastupitelných mysliveckých úkolů v přírodě ČR. A destabilizace kterékoliv části citlivého systému myslivosti způsobená nějakým neuváženým opatřením či neodbornými kroky může ve svých důsledcích přinést pro tento stát a jeho občany závažné problémy. Jedním z neuvážených a nebezpečných kroků může být avizované snížení minimální výměry honitby pod 500 ha, na které skutečně není současné odvětví myslivosti vůbec připravené.

Vážený pane ministře, uvědomte si prosím, že problémy a rozpory v myslivosti nahromaděné za celá desetiletí, nelze řešit a uspokojivě vyřešit v rámci nějakého ukvapeného legislativního procesu. To se jasně prokázalo v nepřipraveném legislativním procesu v období 2000/01, kdy se s velkou (a pro myslivost škodlivou) medializací jen poopravila „fasáda“ starého socialistického zákona o myslivosti, ale přitom zastaralost, neodbornost a nemodernost jeho obsahu (které právě působí současné problémy) zůstaly.

Proto Vás, jako ministra zemědělství, s přihlédnutím k výše uvedeným faktům, co nejdůrazněji vyzýváme:

- ⇒ **zastavte v období 2012/13 všechny zásahy do myslivecké legislativy;**
- ⇒ **prosďte, aby Vaše MZe svolalo jednání všech subjektů zainteresovaných v odvětví myslivosti, na kterém se začne systematicky pracovat na moderní „Koncepci dlouhodobého rozvoje odvětví myslivosti v ČR“, která se stane podkladem procesu reformy myslivosti v ČR a základem nového a moderního zákona o myslivosti.**

Asociace profesionálních myslivců ČR

Odborné odůvodnění

(Vypracoval: ing. Libor Řehák, Ph.D. – APM ČR)

Vážený pane ministře, hlavním cílem tohoto „otevřeného dopisu“ a „výzvy“ není samoučelná kritika poměrů v myslivosti; i když situace v odvětví myslivosti se po roce 2000 trvale zhoršuje, přičemž hlavní podíl na tom nese právě Vámi řízené Ministerstvo zemědělství – jako odpovědný ústřední orgán státní správy myslivosti.

Hlavním cílem této naší aktivity je, aby už v myslivosti definitivně skončila dlouhodobá pasivita (především MZe), přestalo se planě diskutovat a odkládat řešení dlouhodobé krize tohoto odvětví a konečně se zahájila moderní reforma myslivosti.

Důrazně odmítáme praktiky posledních 22 let, kdy se v mezidobích nájemních smluv v myslivosti nic systematicky neřeší a teprve před jejich ukončením se kampaňovitě (a bez jakékoliv odborné koncepce) v rámci legislativního procesu doslova „rozhrabe“ myslivecká legislativa; a to vždy s podivuhodnou vírou, že právě tato novela zákona je tou, která zázračně vyřeší všechny hluboké problémy myslivosti nakumulované za posledních několik desítek let.

Vážený pane ministře, byli bychom velmi neradi, aby tato naše zcela vážně a seriózně míněná výzva byla považována za nějaký neodborný, neopodstatněný a neodůvodněný útok na Vás či ministerstvo zemědělství. Proto v tomto odůvodnění nejen upozorňujeme na aktuální problémy v myslivosti, ale i zdůvodňujeme naše názory a navrhuje i řešení tohoto stavu.

Jen dokreslující poznámku. APM ČR už od roku 1998 upozorňovala na kritický stav odvětví myslivosti v ČR; upozorňovala na neodbornou práci a minimální aktivitu MZe; upozorňovala na situaci myslivosti, kterou ve skutečnosti neřídí ministerstvo zemědělství (jako ústřední orgán státní správy), ale LČR, s.p., ČMMJ a různé lobbistické skupiny. Za tuto kritiku jsme byli celé roky všemi kritizováni, odsuzováni a veřejně pranýřováni. Zajímavé v této souvislosti je, že v letošním roce i Nejvyšší kontrolní úřad (při kontrole LČR, s.p.) dospěl mj. k názoru, že ministerstvo zemědělství (jako zřizovatel) neřídí LČR, s.p., ale že ve skutečnosti LČR, s.p. (a různé lobbistické skupiny) řídí ministerstvo zemědělství. Což v myslivosti platí už od roku 1994 a je to jednou z příčin krize myslivosti. Jen pro informaci – lesnictví i myslivost na MZe spadá do řídicí kompetence vrchního ředitele Sekce LH ing. M. Žížky – jehož „práci a odbornost“ kritizuje APM ČR celé jeho funkční období. A jak ukazují i závěry NKÚ, tak zřejmě zcela oprávněně.

5

Pro přehlednost jsme odůvodnění tematicky rozdělili a zde prezentujeme jeho obsah.

Obsah odůvodnění:

1. Otevřený dopis a Výzva
2. Odborné odůvodnění
3. Úvod
4. Změny právních předpisů na úseku myslivosti
5. Pojetí myslivosti v ČR
6. Postavení vlastníků honebních pozemků v myslivosti
7. Řešení pozice vlastníka a uživatele honebního pozemku v myslivosti
8. Semináře k myslivecké problematice a jejich úroveň
9. Problematika velikosti honiteb
10. Snížení minimální výměry honiteb v ČR pod stávající hranici 500 ha honební plochy
11. Další návrhy MZe na nutné změny zákona
12. Možné problémy v období končících nájemních smluv a uzavírání nových
13. Podmínky pronájmu u státních lesních honiteb
14. Efektivní řešení problematiky škod působených zvěří na lesích a zemědělské produkci
15. Účinné možnosti zvládat problémy myslivosti u vlastníků honebních pozemků, držitelů honiteb a uživatelů honebních pozemků (bez změn zákona)
16. Jsou další změny zákona skutečně nezbytné?
17. Shrnutí hlavních důvodů, proč v současné situaci a stavu odvětví myslivosti neotvírat legislativní proces

3. Úvod

Vážený pane ministře, je třeba mít na paměti jeden významný fakt, tzn., že **změny zákona o myslivosti v ČR v posledních 20 letech nikdy uspokojivě nevyřešily žádný ze zásadních dlouhodobých problémů myslivosti** (tzn., nejasné postavení myslivosti a jednotlivých v ní zainteresovaných subjektů; mnohonásobně přemnožené stavy populací spárkaté zvěře a z toho plynoucí každoroční škody na lesích a v zemědělství ve výši 5-7 mld. korun aj.).

Vy jste se jasně vyjádřil, že novelizace stávajícího zákona o myslivosti je již zařazena do legislativního plánu MZe na rok 2012; což považujeme za další fakt v této věci. Celé toto Vaše konání ve věci případného otevření a následných změn myslivecké legislativy je třeba důrazně odmítnout ze dvou základních a zcela prokazatelných důvodů:

- 1) **myslivost v ČR nikdy nevyřešila a ani dnes nevyřeší neustálé novelizování zákona o myslivosti** – jak prokázal vývoj po roce 1989;
 - zastaralé a nedostatečně odborné odvětví myslivosti zachrání pouze společně vytvořená a moderně pojatá „Koncepce dlouhodobého rozvoje odvětví myslivosti v ČR“ a teprve na ní navazující moderní a efektivně fungující zákon o myslivosti;
- 2) **dle stávajících právních předpisů (tedy včetně zákona o myslivosti) lze dnes všechny základní problémy myslivosti řešit a v potřebné míře vyřešit;**
 - k tomu stačí jen to, aby si všechny zainteresované subjekty plnily nejen své povinnosti, ale také využívaly všechny možnosti právních předpisů; včetně využívání dalších účinných možností (např., kvalitní a odborně propracované nájemní smlouvy);
 - k tomu od roku 1989 chybí u většiny subjektů zainteresovaných v myslivosti opravdová vůle problémy skutečně řešit; u řady z nich pak limituje aplikace efektivních řešení **jejich neznalost** odborné problematiky.

Není pochyb o tom, že si řada významných subjektů v myslivosti (tzn., vlastníci honebních pozemků; uživatelé honebních pozemků; držitelé honiteb; uživatelé honiteb; orgány státní správy myslivosti v čele s odpovědnými úředníky MZe aj.) po roce 1990 prostě zvykla na to, nevyužívat veškeré možnosti a tím plnit své povinnosti dané příslušnými mysliveckými právními předpisy, ale spíše neustále naříká a atakuje vedení MZe či PSP ČR s návrhy na různé novelizace, které mají veškeré nedostatky v myslivosti zázračně vyřešit.

Tyto mediální výstupy, neustálé stěžování a nekončící žádosti o pomoc - však jsou většinou jen cíleným „pokládáním kouřové clony“, za níž se dlouhodobě skrývá to, že:

- první skupina subjektů (část uživatelů honiteb, držitelů honiteb, vlastníků honebních pozemků aj.) řešit celou krizi v myslivosti vůbec nechce, protože jí tento stav náramně vyhovuje;
- zatímco druhá skupina subjektů se ani po dvaceti letech nenaučila tyto problémy (alespoň ve své kompetenci) řešit; (tzn., část - vlastníků zemědělských honebních pozemků; držitelů společenstevních honiteb aj.).

Vážený pane ministře, dovoluji vám hned v úvodu zdůraznit, že signatáři tohoto dopisu skutečně mají dostatek odborných mysliveckých znalostí, praktických zkušeností a celostátního i mezinárodního přehledu k tomu, aby se nejen objektivně vyjádřili k hlavním problémům v myslivosti, ale aby fundovaně navrhovali účinná řešení. Chceme, aby tyto naše výzvy byly brány vážně a ministerstvo zemědělství se jimi s plnou odpovědností zabývalo – což od roku 2009 určitě nedělá.

Vzhledem k tomu, že se v našem odůvodnění zaměřujeme na Vaše prohlášení k myslivosti, pro objektivitu naší analýzy citujeme Vaše názory a stanoviska, ke kterým se následně vyjadřujeme nebo se je pokoušíme z odborného mysliveckého hlediska uvést na pravou míru. K řadě problémů připojujeme komplexní rozbor či odborný popis vývoje v dané věci. Hlavním zdrojem Vašich názorů a stanovisek je Váš rozhovor, který jste poskytl mysliveckému časopisu „Svět myslivosti“ (3/2012; str. 4-6); dále jsme vycházeli i z Vámi prezentovaných stanovisek při dalších Vašich veřejných vystoupeních (např., Výstava Země živitelka aj.).

4. Změny právních předpisů na úseku myslivosti

Vážený pane ministře, ve svých veřejných vyjádřeních zdůrazňujete nutnost novelizovat stávající zákon o myslivosti; cit., „*Novela zákona o myslivosti byla po mém nástupu do funkce zařazena do aktualizovaného legislativního plánu Ministerstva zemědělství na letošní rok, takže potřebu nutných změn cítíme jako žádoucí. V současné době teprve začínáme na půdě ministerstva diskutovat o budoucích změnách. Abych mohl objektivně posoudit navrhované změny, již jsem neoficiálně vedl celou řadu rozhovorů o dané problematice při diskusích o jiných tématech. Ministerstvo počítá se zapojením odborné veřejnosti v době, kdy bude zpracován návrh novely zákona o myslivosti.*“

Zde musíme uvést na pravou míru jednu zásadní skutečnost, které se ve svých vyjádřeních často dotýkáte.

- ▶ **Jedná se o opakovaně prezentovaný názor** (Váš i dalších představitelů v myslivosti), že řadu chronických problémů naší myslivosti lze řešit jen změnami stávajících právních předpisů na úseku myslivosti.
- ▶ To však je jeden z hlavních omylů mnoha lidí vyjadřujících se k současné myslivosti; a nás dlouhodobě znepokojuje, že u některých lidí a institucí rozhodně nejde jen o omyl či neznalost, ale v jejich případech jde o cílenou dlouhodobou snahu zakonzervovat či ještě dále zhoršovat již tak tristní stav současného odvětví myslivosti – který některým z nich plně vyhovuje.
- ▶ To, co v tomto otevřeném dopise uvádíme, jsou prokazatelná fakta a skutečně odborné názory; a na nich můžeme kdykoliv, kdekoliv a komukoliv prokázat a dokázat, že se drtivá většina současných „neřešitelných“ problémů v myslivosti dá účinně řešit i prostřednictvím stávajících právních předpisů.
- ▶ **Je tedy naprostý odborný i politický nesmysl, otevírat v současné době kulminace krize myslivosti (s mnoha velkými a neřešenými problémy) stávající zákon o myslivosti technickou či jakoukoliv jinou novelou.**

A řešení?

Když se podíváme jen na Váš resort zemědělství, tak by výrazně přispělo k řešení krize myslivosti v ČR úplně jednoduché opatření – to kdyby si úředníci myslivosti na MZe (který je ústředním orgánem státní správy myslivosti), začali konečně plnit své metodické a řídicí povinnosti uložené zákonem o myslivosti a jinými předpisy, které si dlouhodobě (např., v porovnání s MŽP) neplní. Stačí si jen porovnat trvalé a velmi rozsáhlé metodické aktivity MŽP vůči krajským úřadům a obcím s rozšířenou působností s prakticky nulovou aktivitou úředníků myslivosti na MZe. Z tohoto zcela pasivního přístupu MZe pak plyne nejednotnost výkonu státní správy na jednotlivých ORP a nejistota a nestabilita odvětví myslivosti v regionech. A to, jak si úředníci myslivosti na MZe neplní své povinnosti a hlavně nevyužívají všechny dané možnosti, se neustále promítá do dalšího prohlubování již zmiňované krize odvětví myslivosti v ČR.

Pokud Vás tedy dnes někdo informuje o tom, že lze některé zásadní problémy v myslivosti vyřešit jen změnami právních předpisů na úseku myslivosti, tak buď vůbec nezná danou problematiku, nemá dostatečnou odbornou úroveň nebo Vám z nějakého důvodu prostě lže – ve snaze dosáhnout nějakého svého skrytého cíle (třeba si vytvořit svou vlastní 251 ha honitbu nebo „jen“ poškodit odvětví myslivosti).

Vážený pane ministře, berte tedy prosím jako prokazatelný fakt –

že v současné době není vůbec třeba měnit právní předpisy na úseku myslivosti kvůli tomu, aby se vyřešily zásadní problémy v myslivosti!

Na řadě dalších případů Vám toto naše tvrzení nezvratně prokážeme.

Jen malou poznámku a příklad. APM ČR dlouhodobě kritizuje velmi nekvalitní práci úředníků MZe a jejich jasný podíl na krizi v odvětví myslivosti. Pokud se však podíváme, jak třeba „ochranáři“ (které často myslivci s despektem přezírají) pod vedením MŽP hospodaří v rámci národních parků, pak se musí MZe (jako ústřední orgán státní správy myslivosti – mimo území NP) hodně stydět! Ač se to myslivcům mimo NP může zdát divné, MŽP v rámci národních parků hospodaří se zvěří, jako s přírodním bohatstvím tzn.:

- *pracují s oblastmi chovu spárkaté zvěře;*
- *v oblastech chovu realizují zásady průběžného lovu;*
- *pořádají chovatelské přehlídky;*
- *systematicky pečují o zvěř zejména prostřednictvím přezimovacích obůrek;*

a tímto managementem zvěře sledují dosažení přírodní rovnováhy v ekosystémech území.

Což bylo zakotveno už v roce 1996 v „Instrukci péče o zvěř a myslivost“, která byla realizována postupně vydávanými rozhodnutími státní správy, ve kterých se snaží realizovat zásady chovu a lovu zvěře, odpovídající tradicím a odborné úrovni naší myslivosti.

A pozitivní odborné myslivecké aktivity MZe za posledních 12 let? Nic, co by vůbec stálo za zmínku.

Ve Vašem výše uvedeném vyjádření uvádíte, „že jste na MZe po Vašem nástupu zařadili novelu zákona o myslivosti do legislativního plánu MZe na rok 2012 a hned uvádíte, že „teprve v současné době začínáte na MZe jednat o budoucích změnách“.

Promiňte nám náš další zásadní nesouhlas; ale logické by přece bylo, aby MZe (jako ústřední orgán) nejprve odborně jednalo o tom, jaké jsou zásadní problémy v odvětví myslivosti (a především analyzovalo, zda se nedají řešit dle stávajících právních předpisů) a teprve až potom, když by se zjistilo, že to nejde, tak by se mohla do legislativního plánu MZe zařazovat novelizace zákona o myslivosti.

Jsme přesvědčeni, že je přece odpovědností a povinností každého resortu, umět řešit problémy dle stávající legislativy a naučit se k tomu využívat veškeré stávající možnosti; a teprve tehdy, když se nezvratně prokáže, že už to dle stávajícího zákona skutečně nejde, teprve potom „zatěžovat“ Parlament ČR novelizací daného zákona.

Už z principu je přece nesprávné, resp., zcela nepřijatelné, zařadit novelizaci zákona o myslivosti do legislativního plánu resortu a celým náročným procesem zbytečně zatěžovat zákonodárce, když se dají současné problémy myslivosti prokazatelně řešit dle stávající legislativy přímo ve Vašem resortu. Bylo by proto zajímavé vědět, kteří „odborníci“ podpořili toto zařazení novely zákona o myslivosti do legislativního plánu MZe na rok 2012; a jakými „odbornými“ stanovisky odůvodnili tento krok? Rozhodně to však nemohl být nikdo, kdo má skutečně odborný přehled o fungování odvětví myslivosti.

Vážený pane ministře, vzhledem k tomu, že většina Vámi uváděných problémů v myslivosti se dá solidně řešit i podle stávajících právních předpisů na úseku myslivosti, nutně vyvstává otázka – proč je ze strany MZe vyvíjena taková enormní snaha, za každou cenu otevřít zákon o myslivosti ještě před rokem 2013? Prostě nemůžeme věřit, že by na MZe nebyl nikdo, kdo Vám poskytne tuto jasnou odbornou informaci. Bráníme se myšlence, že si myslivost na MZe i v ČR žije svým vlastním životem, který je ve skutečnosti ovlivňován lidmi mimo MZe – a že žádný ministr zemědělství na toto odvětví nemá vlastně nějaký zásadní vliv (jak to nepřímou potvrdil před 400 účastníky ředitel odboru myslivosti ing. Pondělíček na semináři AK ČR o myslivosti v Mostě 13.3.2012).

Velmi mnoho myslivců, držitelů honiteb, vlastníků a uživatelů honebních pozemků aj. se oprávněně ptá (a hned si odpovídá) – když lze dle stávajících právních předpisů efektivně řešit problémy myslivosti, pak jedinou snahou připravované novelizace zákona musí být nějaký „horký“ dlouhodobý problém-zájem, který dle současného zákona není možné nikterak

vyřešit. A tím problémem-zájmem je - snížení minimální výměry honitby pod současnou hranici 500 ha honební plochy.

Lze se tedy logicky domnívat, že hlavním důvodem snah o otevření zákona pravděpodobně je prolomení současné hranice minimální výměry honitby (500 ha) její snížení na úroveň okolo 250 ha.

Že právě tuto problematiku MZe na vysoké úrovni už projednávalo (2011) a zřejmě projednává, to není žádným tajemstvím. Sám Váš předchůdce, pan ministr ing. Fuksa, veřejně přiznal, že se na MZe v polovině roku 2011 uskutečnilo jednání, o možnostech snížení minimální výměry honitby v ČR pod stávajících 500 ha honební plochy. Proto nám nebylo vůbec jasné, proč jste ve Vašem oficiálním dopise zaslaném Myslivecké unii ČR, tuto obecně známou informaci velmi důrazně popřel.

A nyní ve svém rozhovoru ve SM přiznáváte, že je problematika snížení minimální výměry honitby pod 500 ha stále „ve hře“; alarmující je, že chcete o této zásadní věci pro celou myslivost nechat rozhodnout jakési (pro mysliveckou veřejnost neznámé) odborníky.

V další části Vašeho vyjádření pak uvádíte: ***“Ministerstvo počítá se zapojením odborné veřejnosti v době, kdy bude zpracován návrh novely zákona o myslivosti.”***

Toto je pro nás další nepochopitelný a ve svých důsledcích nepřijatelný postup Vašeho resortu. Vždyť je přece nezbytné projednat s odbornou veřejností nejdříve to, zda je třeba předmětný zákon o myslivosti vůbec novelizovat.

Pokud jste tedy zařadili novelizaci zákona o myslivosti do legislativního plánu MZe, aniž by bylo skutečně odborně analyzováno, zda je nějaká novelizace vůbec nutná, pak to může být dalším důkazem o tom, že vůbec nemusí jít o nápravu současných problémů (které by se daly řešit dle stávajícího zákona), ale že primárním cílem je prosazení něčeho úplně jiného (např., těch diskutovaných cca 250 ha minimální výměry honiteb v ČR).

Vážený pane ministře, vezměte prosím v úvahu i náš názor na vývoj v myslivecké legislativě v posledních 20 letech a na chyby, které tyto změny doprovázely.

V tomto období došlo ke 2 zásadním změnám:

- a to v roce 1992, když došlo k novelizaci tehdejšího zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti;
- a dále v roce 2001, kdy byl projednán a schválen zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti.

Oba tyto legislativní procesy byly zahájeny i přesto, že odvětví myslivosti ani v té době nemělo vypracovanou žádnou odbornou a dlouhodobou koncepci rozvoje - na jejímž odborném základě by se tyto legislativní změny realizovaly.

V roce 2000 dokonce vytvářela nový zákon o myslivosti jedna ze zájmových organizací, protože vedení Odvětví lesního hospodářství (OLH) na MZe nebylo schopno - jak koncepci rozvoje odvětví myslivosti v ČR (jako odborný podklad pro legislativní proces), tak i návrh nového zákona vypracovat.

Takže ani v roce 1992, ani v roce 2001 nebyla před otevřením legislativního procesu k dispozici koncepce rozvoje odvětví myslivosti - a podle toho vypadaly i výsledky těchto legislativních procesů. V roce 1992 šlo vlastně „jen“ o návrat vlastníků honebních pozemků do systému myslivosti – ke kterému však prakticky nedošlo; navíc nebyl uspokojivě řešen ani systém vzniku a existence HS. Nový zákon o myslivosti se v období 2000/01 tvořil „za pochodu“ v PS PČR, kde se jej pokoušela kultivovat „iniciativní skupina poslanců“ v úzké součinnosti se zájmovou organizací ČMMJ; proti nim pak stála v opozici nejen Asociace profesionálních myslivců ČR, ale i další organizace vlastníků půdy, zemědělců či ochránců přírody.

Zde je třeba zdůraznit, že obě nepřipravené a předem neprojednané novelizace (1992/93 a 2000/01) přinesly na několik dlouhých let do odvětví myslivosti výraznou destabilizaci až chaos.

A k tomu všemu došlo jen proto, že na počátku legislativního procesu nebylo vše důkladně promyšleno, projednáno a konsensuálně schváleno!

A dnes od Vás zase slyšíme, že se má zasahovat do právních předpisů na úseku myslivosti, ale důvody pro tyto závažné zásahy do zákona, které uvádíte, jsou z odborného pohledu skutečně neodborné a zcela neakceptovatelné.

Dále je třeba, vážený pane ministře, velmi pečlivě zvážit jednu zcela zásadní skutečnost, kterou je **načasování případných legislativních změn.**

Asociace profesionálních myslivců ČR (APM ČR) jako jediná myslivecká organizace v období 2000/02 bojovala proti nekvalitnímu návrhu zákona o myslivosti; kdy bylo hlavním argumentem to, že tento předložený návrh je nmoderní, zastaralý a nedostatečně funkční. Už v roce 2003 upozorňovala APM ČR MZe a další zainteresované subjekty (vlastnické, lesnické, zemědělské, myslivecké) na to, že je třeba co nejdříve začít jednat o nové moderní „Koncepti dlouhodobého rozvoje odvětví myslivosti v ČR“, která by se měla stát odborným základem pro případné budoucí změny právních předpisů v myslivosti. APM ČR upozorňovala, že se v žádném případě nesmí čekat až do období 2012/13, kdy budou končit smlouvy o nájmu honiteb, protože v tomto období by měly případné zásahy do mysliveckých právních předpisů doslova smrtící účinky na fungování odvětví myslivosti v ČR.

A je tu rok 2012 a legislativní proces se začíná nesmyslně a zcela zbytečně znovu rozjíždět. Jako bychom se z vývoje posledních 22 let vůbec nepoučili!

5. Pojetí myslivosti v ČR

Vážený pane ministře, ve všech projednávaných problémech myslivosti po roce 1989 nakonec zjišťujeme, že vždy jde především o pojetí tohoto odvětví – tzn., že myslivost v ČR rozhodně není nějakým volným a veselým zájmovým oborem ve stylu filmu „Slavnosti sněženek“. Myslivost se nemůže nikdy řadit mezi „zájmové hobby činnosti“, jako třeba filatelie či modelářství.

Uživatelé honiteb-myslivci nemohou „sklapnout album se známkami“, když je jejich zájmová činnost přestane bavit a toto album uložit na rok či dva do skříně. Uživatelé honiteb-myslivci mají ze zákona povinnost realizovat v přírodě - honitbách celé spektrum celospolečensky významných a státem vyžadovaných úkolů-činností; z nichž je navíc většina pod zákonnými sankcemi za jejich nedodržení (v řádech stovek tisíc korun)! Odvětví myslivosti prostřednictvím myslivců v honitbách plní řadu nezastupitelných úkolů výhradně ve svém volném čase a skoro výhradně na své náklady.

Není těžké pochopit, že když stát nechá realizovat celou řadu významných a nezastupitelných činností v přírodě jen v rámci osobního volna občanů-dobrovolníků a na jejich náklady (protože LČR, s.p. zrušilo své rozsáhlé režijní honitby spravované odborníky), pak je takový systém velmi citlivý na jakékoliv nepromyšlené zásahy. Proto může jakýkoliv neuvážený zásah (např., ukvapená novelizace zákona) rozkolísat systém celého odvětví myslivosti a následně to může státu a občanům přinést řadu vážných problémů.

Jak jsme již uvedli, nelze zastírat, že odvětví myslivosti v ČR je zastaralé a nedostatečně funkční – to je prostě fakt; na druhé straně je však třeba zdůraznit, že i toto zastaralé a zanedbané odvětví (i díky dlouhodobé pasivitě lidí z resortu zemědělství) si stále na solidní úrovni plní prostřednictvím myslivců z honiteb většinu úkolů.

Pokud se však v období 2012/13 otevře bez promyšlené a projednané koncepce myslivosti a bez dostatečné přípravy zákon o myslivosti (a zasáhne se tak do tvorby a fungování honebních společenstev; do tvorby honiteb či velikosti honiteb aj.) může to skutečně destabilizovat fungování odvětví myslivosti na několik let; nebo se z toho už myslivost nemusí vůbec vzpamatovat - a postupně se už definitivně změní na odvětví lovectví. Což by mimochodem radě nájemců honiteb v ČR (zejména těm lovecky zaměřeným) náramně vyhovovalo!

Vážený pane ministře, berte prosím vážně v úvahu i pojetí naší myslivosti, které skutečně není žádnou hračkou nebo politickou premií pro kohokoliv.

Akceptujte prosím při všech jednáních, že jde o důležité odvětví realizované člověkem v přírodě na celém území ČR, které plní (či má plnit) řadu nezastupitelných úkolů. Pro stát a odvětví myslivosti není vůbec primárním problémem to - kdo bude v honitbách realizovat uvedené a státem vyžadované úkoly; tzn., zda to tedy budou - současní myslivci, vlastníci honebních pozemků nebo zemědělci či lesníci.

Primárním zájmem státu, přírody i zvěře je, aby tyto myslivecké úkoly byly v honitbách prováděny lidmi odborně zdatnými a zkušenými, protože jen tak mohou být realizovány ve špičkové odborné kvalitě.

Proto tento náš otevřený dopis a následná VÝZVA nesmějí být brány jen jako nějaká prvoplánová obhajoba současných uživatelů honiteb-myslivců. To vůbec ne! Je však třeba si uvědomit, že tito lidé realizují spektrum mysliveckých činností i po několik desetiletí a mnoho z nich má velké odborné znalosti a hluboké praktické zkušenosti (což jsou hodnoty, které se nedají jen tak snadno získat – tzn., myslivec postupně „zraje“).

Ve své VÝZVĚ jen chceme zabránit tomu, aby se nějakou ukvapenou novelou rozbil současný systém myslivosti (třeba snížením minimální výměry honiteb), tím budou z myslivosti ze dne na den masivně „odejít“ současní uživatelé honiteb a na jejich místa nastoupí neznalí a nezkušení vlastníci či uživatelé honebních pozemků. A navíc „ti noví myslivci“ vstoupí do zastaralého a málo funkčního systému myslivosti – a myslivost se zase nezmění; a pokud ano, tak jen k horšímu.

Jako příklad mohou sloužit i státní honitby Lesů ČR s.p., kdy po roce 1993 došlo ke zcela zásadnímu snížení jejich výměr až na úroveň pod 1000 ha; a zlepšení situace v hospodaření se spárkatou zvěří ani snížení početních stavů a škod to dodnes nijak nepomohlo.

Pane ministře, buďte ujištěn, že jakékoliv neuvážené a nedostatečně připravené otevření zákona o myslivosti skutečně neprospeje vůbec nikomu – tzn., ani - vlastníkům a uživatelům honebních pozemků; ani držitelům honiteb a ani uživatelům honiteb-myslivcům.

Celá zbytečně destabilizovaná situace v odvětví myslivosti prospěje jen stále mocnější lovecké loby, která preferuje především realizaci lovu zvěře; a celé další spektrum potřebných mysliveckých činností v honitbách (s výjimkou intenzivního krmení a vnazení lovené zvěře) považuje za zcela zbytečné zdržování. Tato lovecká loby však kupodivu zapomíná, že bez těchto nezbytných činností během krátké doby už nebude v honitbách dostatek kvalitní zvěře a tím si sami podříznou větev, na které sedí.

Pokud Vám dnes někdo radí, že novela zákona o myslivosti určitě pomůže řešit problémy v myslivosti a v praxi nic neohrozí - tak tomu buď vůbec nerozumí, nebo z nějakého svého zájmu normálně lže.

Závěr:

- ▶ **dnes není vůbec třeba měnit současné právní předpisy na úseku myslivosti;**
- ▶ **podle současných předpisů (zákon i vyhlášky) lze řešit v potřebném rozsahu všechny hlavní problémy v odvětví myslivosti;**
- ▶ **celková situace v myslivosti by byla i dnes celkem stabilizovaná, pokud by MZe (jako ústřední orgán státní správy myslivosti) plnilo především po roce 2000 veškeré legislativní, řídicí i metodické povinnosti (toto bude popsáno v další části);**
- ▶ **není pochyb o tom, že nepřipravené otevření legislativního procesu v období 2012/13 destabilizuje celé odvětví myslivosti i na několik let; pokud však dojde i k avizovanému snížení minimální výměry honiteb pod 500 ha, vlastníci lesů budou nadmíru spokojeni, ale přímo to zasáhne (s devastačními účinky) veškeré společenstevní honitby v ČR i všechna honební společenstva (tzn., nejprve rozpad honiteb a rozpad HS; později náročná tvorba nových honiteb a nových HS - což může trvat i několik let - než bude vše znovu složitě pravomocně uznáno a zaregistrováno)**
- ▶ **takže shrnuto a podtrženo – novelizace zákona o myslivosti je v současném období naprosto zbytečná, velmi nebezpečná a tedy i naprosto nežádoucí.**

6. Postavení vlastníků honebních pozemků v systému myslivosti

Vážený pane ministře, dalším problémem, který ve svých vystoupeních řešíte, je postavení vlastníků honebních pozemků, kdy uvádíte: „*Jako poslanec a hejtman jsem zastával názor, že by postavení vlastníků oproti myslivcům mělo být posíleno. Výsledný kompromis, který se promítl do současného znění zákona, nepovažuji za optimální.*“

I zde je třeba zdůraznit, že ani tento názor nelze z odborného pohledu akceptovat, protože to prostě není pravda. Každý, kdo má podrobně prostudovaný zákon o myslivosti musí potvrdit pravý opak, tzn., že

současný zákon o myslivosti je celý postaven na zcela zásadních kompetencích vlastníků honebních pozemků; resp., držitelů honiteb.

Vážený pane ministře, dovolíme si jen pro vaši informaci ve stručnosti shrnout pozice a kompetence vlastníka honebního pozemku.

- ▶ Vlastník honebních pozemků (o výměře souvislých honebních pozemků nad 500 ha) si může požádat příslušný orgán státní správy myslivosti o uznání vlastní honitby – a orgán státní správy mu rozhodnutím vydaném v rámci správního řízení vlastní honitbu uzná. A tento držitel vlastní honitby může tuto honitbu využívat ve vlastní režii, nebo ji může dle svého uvážení pronajmout.
- ▶ Pokud nemá vlastník honebního pozemku souvislé honební pozemky o výměře větší než 500 ha, může se s ostatními vlastníky sdružit v rámci tzv., honebního společenstva (dále jen „HS“); tak, aby měly souvislé honební pozemky ve vlastnictví členů HS více než 500 ha honební plochy. A i toto honební společenstvo (složené výhradně z členů-vlastníků) může požádat příslušný orgán státní správy myslivosti o uznání jejich společenstevní honitby.
- ▶ A jak vlastník honebních pozemků-držitel vlastní honitby, tak i každé HS (složené z vlastníků honebních pozemků-členů HS) se mohou zcela svobodně rozhodnout, zda svou honitbu budou užívat ve vlastní režii, nebo ji mohou dle svého uvážení pronajmout.

Takže není vůbec jasné, vážený pane ministře, jak si konkrétně představujete, že by mohlo být novelou zákona ještě více posíleno postavení vlastníků proti myslivcům?

- ▶ Zvláště, když v zákoně o myslivosti (v části tvorby honitby; tvorby a fungování HS; tzn., ustanovení §§ 17-31) jsou veškeré kompetence jen na vlastních honebních pozemků (či následně držitelích honiteb) a o nějakých kompetencích kohokoliv jiného zde není ani slovo;
- ▶ uživatelé honiteb-myslivci „vstupují na scénu“ až jako potenciální nájemce honitby (kdy jsou HS i honitba z vůle vlastníků honebních pozemků – příslušnými orgány státní správy zaregistrované a pravomocně uznané); přitom je zcela na vůli vlastníků honebních pozemků-držitele honitby - zda honitbu pronajmou a za jakých to bude podmínek.
- ▶ **Dle stávajícího zákona je celý proces tvorby a využití honitby postaven pouze a jen na svobodné vůli a rozhodnutí vlastníků honebních pozemků!! Nejde tedy o žádný kompromis, jak ve svých vyjádřeních uvádíte.**

Vážený pane ministře, dovoluji v této věci jednu poznámku. Možná Váš názor vychází z informací, že mnozí vlastníci honebních pozemků-členové HS zmocňují na základě svých plných mocí své zmocněnce, aby je na jednáních valných hromad zastupovali; přičemž je mnohdy zastupují i občané-myslivci. Zaznamenali jsme, že některými subjekty (především z řad vlastníků a zemědělců) je tato skutečnost interpretována dokonce jako jakási nežádoucí věc, kterou je třeba (nějakým způsobem) odstranit.

Což je samozřejmě naprostý nesmysl, protože v demokratické společnosti nelze žádným způsobem bránit občanům-vlastníkům honebních pozemků-členům HS, aby na základě své svobodné vůle zplnomocnili jakoukoliv osobu výkonem členských práv-řádného člena honebního společenstva.

A je jen na vůli každého člena HS, koho si za svého zplnomocněného zástupce zvolí; a stát ani MZe nemohou nic dělat s tím, pokud to bude třeba občan-myslivec.

7. Řešení pozice vlastníka a uživatele honebního pozemku v myslivosti

Vážený pane ministře, musíme Vás upozornit na další závažnou skutečnost, kdy se v procesu myslivosti neustále zdůrazňuje jediná rozhodující a rozhodovací pozice vlastníků honebních pozemků. A nikdo se přitom nezamýšlí nad tím, zda tento postoj není zastaralý, překonaný či neefektivní.

Asociace profesionálních myslivců ČR (autor ing. Řehák) už od roku 1996 s odbornou i praktickou znalostí dané problematiky zdůrazňuje, že už je zcela chybné a překonané neustále vše v myslivosti stavět jen a jen na rozhodující a rozhodovací kompetenci vlastníků honebních pozemků (zejména v případě vlastníků zemědělských honebních pozemků).

Tato přímá vazba rozhodovacích kompetencí v myslivosti vztážená na vlastníky honebních pozemků měla jistě své opodstatnění ještě před rokem 1948, kdy většina vlastníků honebních pozemků na svých pozemcích přímo hospodařila nebo je v rámci obce „měla přímo na očích“.

Po roce 1989 (a po dokončováním restitucích) pak byla situace naprosto odlišná, protože řada vlastníků honebních pozemků bydlela daleko od regionů, kde pozemky vlastnila a tak k těmto pozemkům a děním na nich neměla žádný přímý osobní vztah a zájem.

V současnosti je situace zase jiná, protože se dosti výrazně mění pozemková držba a řada drobných pozemků končí v rukách velkých vlastníků půdy, kteří na těchto svých vlastních pozemcích většinou i hospodaří.

V rámci řešení tohoto problému dnes klademe otázku: „kdo může trvale ovlivňovat (pozitivně) úroveň realizace spektra mysliveckých činností v honitbách - vlastník honebního pozemku či jeho přímý uživatel? A není pochyb o tom, že větší možnosti i logický zájem cokoli v krajině ovlivnit mají zemědělské či lesnické subjekty, které na pozemcích každodenně hospodaří (tzn., uživatelé honebních pozemků). Stejná odpověď je i na otázku, kdo je přímo zainteresován na úrovni mysliveckých činností – tzn., je to opět uživatel honebních pozemků (zemědělský, lesnický či rybářský subjekt).

Navíc je zde jeden hlavní faktor – kterým jsou druhy volně žijících živočichů, zařazené zákonem o myslivosti do kategorie – „zvěř“; a právě zvěř je primárním předmětem zájmu myslivosti. A právě zvěř není zainteresována na vlastní půdě vlastníka honebního pozemku, ale je zcela zásadně zainteresována na plodinách, které na této půdě produkuje uživatel honebního pozemku.

Proto není daleko doba, kdy bude v nové moderní koncepci myslivosti účelné akceptovat návrh ing. Řeháka, aby byly rozhodovací kompetence v myslivosti spojeny přímo s užíváním honebních pozemků. Což v praxi znamená, že kompetence má samozřejmě vlastník honebního pozemku – pokud jej užívá; ale v případě, že pozemek pronajme k zemědělskému, lesnickému, rybářskému či jinému obhospodařování, tak by právo rozhodovat o mysliveckých kompetencích mělo automaticky přecházet nájemní smlouvou na nájemce pozemku; čímž by bylo právo rozhodovat o myslivosti spojeno s přímým hospodářským užíváním honebního pozemku (kdy je uživatel honebního pozemku přímo spojen či zainteresován na mysliveckém managementu přírody v dané honitbě). Což je naprosto logické - a pro zájmy myslivosti, zvěře, přírody, zemědělství, lesnictví a rybářství velmi přínosné.

Závěrem:

- ▶ **současná právní úprava dává veškerá práva a kompetence do rukou vlastníků honebních pozemků a následně držitelů honiteb; myslivci v této části zákona nemají naprosto žádné kompetence;**
- ▶ **současné znění zákona je pro vlastníky honebních pozemků optimální; je celkem pravděpodobné, že v budoucím zákoně o myslivosti budou mít větší kompetence**

přímo uživatelé honebních pozemků (tzn., hospodařící – zemědělské, lesnické či rybářské subjekty).

8. Semináře k myslivecké problematice a jejich úroveň

Vážený pane ministře, při prezentaci svých názorů jste uvedl: „**Již v současné době se konají semináře k myslivecké problematice, které podle mých informací hojně navštěvují myslivci i vlastníci pozemků. Tyto semináře pořádá jak Agrární komora ČR, tak Asociace soukromého zemědělství ČR.**“

Vážený pane ministře, je sice hezké, že se konají takové akce, ale bylo by dobré, aby vedení MZe mělo i jistou zpětnou vazbu; tzn., jaká je skutečná odborná úroveň těchto akcí a jaký je jejich význam pro celkovou stabilizaci situace v odvětví myslivosti.

Abychom mohli skutečně objektivně zhodnotit odbornou úroveň těchto akcí, zúčastnili se naši specialisté osobně těchto seminářů; a to jak těch, které pořádá AK ČR ve spolupráci s Vaším resortem zemědělství; tak i těch pořádaných ASZ ČR.

Obecně je možno konstatovat, že se těchto seminářů účastní celé spektrum subjektů zainteresovaných v myslivosti; tzn., vlastníci honebních pozemků; uživatelé honebních pozemků-zemědělci; zástupci držitelů honiteb; uživatelé honiteb- myslivci; ti všichni se těší, že se dozví konkrétní odborné informace pro nastávající období 2012/13.

Skutečností však je, že se od „odborných pracovníků“ z MZe či AK ČR na těchto seminářích nedozví prakticky nic nového. Také jak jinak, když účastníky těchto seminářů „poučují“ právě pracovníci myslivosti z MZe, kteří nesou hlavní odpovědnost za dlouhodobou odbornou krizi celého odvětví myslivosti v ČR.

Podle toho pak vypadají i tato školení; na nich jsou úředníky MZe předčítána jednotlivá vybraná ustanovení zákona o myslivosti – např., obsáhlé opakování informací o tvorbě nových honiteb či ustavování nových HS. Účastníkům také není vůbec jasné, komu a čemu mají tyto semináře sloužit, protože jsou pracovníky MZe opakovaně upozorňováni na to, „**že by se raději nemělo v honitbách a HS nic měnit, protože se to rozšřourá, a pak už to nedá nikdo dohromady**“. Je to tedy školení, které má na všechny apelovat, aby se raději nic neměnilo a aby v myslivosti zůstalo vše jako doposud.

Jen na okraj je třeba zdůraznit i odborná úroveň těchto seminářů; je velmi tristní, když před 400 účastníky semináře uvede zástupce AK ČR ing. Záhorka (poradce jejího prezidenta a významný člen Myslivecké komise AK ČR), že „**jedním z hlavních úkolů AK ČR v myslivosti je řešit problémy s predátory, především s tím bobrem, který už ohrožuje celou jižní Moravu(!)**“; nebo, když ředitel odboru myslivosti na MZe ing. Pondělíček prezentuje nesprávné informace o zákonných možnostech lovu spárkaté zvěře aj.

Takže vlastníci a zemědělci se na těchto seminářích dozví hlavně to, že v roce 2013 končí nájemní smlouvy a ne honitby (což bylo pracovníky MZe /neznámo proč/ neustále dokola opakováno) a že je lepší v honitbách a HS raději nic neměnit; zatímco přítomní myslivci se dočkali jen čtení zákona, který znají.

Hlavní problém těchto „odborných“ seminářů je to, že se vlastníci honebních pozemků a zemědělci na tomto školení AK ČR a MZe nedozví nic nového, ani konkrétního o tom, jak by v období 2012/13 mohli i bez změny zákona v honitbách a HS efektivně uplatnit svá nezadatelná práva (kdy je těchto velmi účinných možností celá řada, ale vlastníci a zemědělci o nich neví).

Že tato školení vlastně mají za cíl udržet i po období 2012/13 stávající stav beze změny prokázalo i to, že na celém školení (zemědělské AK ČR pro zemědělce) nepadla ani jediná odborná informace o tom, jak by mohli (škodami zvěří trvale poškozovaní) zemědělci efektivně uplatňovat své oprávněné nároky vůči uživatelům honiteb-myslivcům.

Pro APM ČR však tento proti-zemědělský vývoj v myslivosti není nic nového a neočekávaného – ostatně tento proti-zemědělský stav vládne v myslivosti i na MZe celých dvacet let; kdy myslivost v ČR řídí výhradně lesáci a lesnické subjekty na ovládající OLH na MZe.

Když AK ČR a ASZ ČR vstoupily v roce 2009/10 do Myslivecké unie ČR byli zemědělci nadšeni z toho, že po dlouhých desetiletích mají nějakou naději, že se aktivně vrátí do odvětví myslivosti; a to na pozice, které jim před rokem 1948 právem náležely. APM ČR (Řehák) dokonce pro zemědělce vypracovala koncepční materiál „Myslivecká politika pro zemědělství a zemědělce.“ Mnohé myslivecké subjekty a představitelé myslivosti v té době obviňovali Mysliveckou unii ČR, že otevřeně „kolaboruje“ s vlastníky a sedláky s cílem poškodit myslivost a současné myslivce. Názorem Myslivecké unie ČR však bylo a je, že se zemědělci musí v myslivosti znovu prosadit na spolu-řídící a spolu-rozhodovací pozice; Myslivecká unie ČR přitom neustále upozorňovala myslivce, že další blokace zemědělců a vlastníků by měla za následek to, že se zemědělci jednoho dne proberou a na náhradách za škody působené zvěří tvrdě zlikvidují všechny uživatele honiteb. Což neprospěje nikomu ze zúčastněných.

Problémy však vznikly hned, jak si nejvyšší vedení ČMMJ uvědomilo, co jim najednou vyrostlo za obrovskou konkurencí a hlavně jak pro ně může dopadnout to, když se zemědělci skutečně dostanou do vedení HS a následně i do rozhodování o případných pronájmech honiteb. Vedení ČMMJ ihned kontaktovalo vedení AK ČR a prostřednictvím svých členů na významných postech v AK ČR je přesvědčilo, že pro AK ČR i ČMMJ bude nejlepší jejich úzká spolupráce. A to byl ten pravý důvod, proč AK ČR z Myslivecké unie ČR vystoupila.

Obě organizace dokonce spolu s úředníky myslivosti na MZe založili platformu „Myslivecké fórum při MZe ČR“; cíl byl jasný – za každou cenu zachovat i po období 2012/13 stávající stav v honitbách i celé myslivosti – dle jejich dikce „*zabránit destabilizaci v myslivosti*“. A tyto „odborné“ semináře AK ČR a MZe přesně tyto jejich snahy a skutečné cíle (zachovat vše tak jak to je celá desetiletí) jen nezvratně potvrzují.

A tak se mohou právě vlastníci honebních pozemků a zemědělci – členové své AK ČR ptát, zda je posláním vedení AK ČR ruku v ruce s ČMMJ zabránit „destabilizaci myslivosti“ a zachovat stávající stav nebo zda by spíše vedení AK ČR nemělo udělat vše pro to, aby se vlastníci a zemědělci po 60ti letech vrátili zpět do myslivosti na pozicích, které jim náleží (i za cenu toho, že se to nebude současným uživatelům honiteb líbit).

Závěrem je třeba zdůraznit, že celý „odborný seminář“ (tzn., vystoupení ing. Růžičky), na který zájemci přišli, a kde se měli dozvědět celou řadu nezbytných aktuálních odborných informací, trval přesně 1 hodinu a 24 minut a sestával jen z pouhé obecné prezentace jednotlivých ustanovení zákona o myslivosti.

Vážený pane ministře, to, že na MZe na úseku myslivosti skutečně nefunguje vše tak, jak má se jasně prokázalo na semináři Agrární komory ČR a MZe konaném 13.3. 2012 v Mostě.

Jeden z účastníků vnesl dotaz, jak vedení MZe plánuje změny myslivecké legislativy, o kterých pan ministr zemědělství informoval ve svém rozhovoru v časopisu „Svět myslivosti.“ Na to odpověděl vysoký úředník MZe a ředitel odboru myslivosti ing. Jiří Pondělíček s mnohoznačným úsměvem tak, že - **zde přítomný vedoucí oddělení myslivosti ing. Růžička o ničem neví a nic neplánuje, já jako ředitel odboru myslivosti na MZe nic neví, pan vrchní ředitel ing. Žižka nic neplánuje a stejně o ničem neví ani pan náměstek ministra; takže by všichni měli brát tato prohlášení pana ministra o otevření legislativního procesu s velkou rezervou; protože když oni nic neví, tak se na MZe nic novelizovat nebude; ještě zdůraznil, že „oni“ nepovažují novelizaci zákona za vhodnou.**

V tomto případě už nejde o to, zda je novelizace zákona rozumná či nikoliv. Jde o to, že většina z těch 400 přítomných byla zaskočena především tím, že člen vlády a ministr zemědělství podá v tisku závažnou informaci o postupu MZe a jeho podřízení ji tímto skutečně nestandardním způsobem naprosto zpochybní a zesměšní (přesně ve stylu – jen ať si ministr plácá, co chce - ale my o ničem nevíme, my s tím nesouhlasíme a tak se nic novelizovat nebude! A to jsou právě ty letité manýry úředníků myslivosti na MZe, kterými se

do celého odvětví zanáší jen další zmatek a velká nejistota (nehledě k tomu, co si myslí samotní občané i myslivci už dávno o úrovni a disciplíně úředníků MZe).

Vážený pane ministře, dovoluji ještě připomínku k těmto seminářům, které z výše uvedených důvodů nemohou být ani při nejlepší vůli považované za skutečně odborné a přínosné akce.

Jde především o to, že posláním úředníků MZe rozhodně není objíždět se svým předčítáním zákona jednotlivé kraje, kde se této 1-2 hodinové akce (ostatní program je jen jakási výplň) zúčastní max. několik set účastníků. Navíc k těmto účelům by měla sloužit odborná školící pracoviště. Přitom bychom se měli ptát, jak efektivně toto školení využívá pracovní čas jak těchto úředníků, tak samotných účastníků seminářů?

Účastníci těchto seminářů si musejí vzít celodenní dovolenou; zaplatí u prezence 150.-Kč a jsou přítomni naprosto obecnému čtení zákona s několika obecnými „výklady“ – takže je to pro ně prakticky zbytečně ztracený čas. No, a úředníci myslivosti z MZe tímto svým vystoupením (Růžička 87 minut a Pondělíček 30 minut) naplní celý svůj pracovní den. Zřejmě funkcionáře AK ČR ani úředníky MZe nenapadlo, udělat tento seminář třeba v odpoledních a podvečerních hodinách – když se to vlastně celé dělá právě pro občany, z jejichž daní jsou placeni a také po pracovní době na MZe.

Přitom skutečným posláním úředníků ústředního orgánu státní správy by měla být především systematická metodická pomoc všem subjektům zainteresovaným v myslivosti. Pokud by úředníci myslivosti na MZe skutečně dělali to, co dle zákona mají, tak by už v předstihu vypracovali odborně hodnotné metodické pokyny (např., metodický pokyn pro vlastníky honebních pozemků; pro uživatele honebních pozemků-zemědělce; pro uživatele honiteb-myslivce); a tyto písemné metodické pokyny se mohly zaměřit na skutečně všechny oblasti, které každou skupinu občanů trápí. A dnes už mohl být v odvětví myslivosti klid a odvětví se nemuselo zase destabilizovat nějakou neodbornou novelizací právních předpisů.

Navíc by se tyto metodické pokyny v písemné podobě (jakých např., MŽP vydává desítky) nebo vyvěšením na webových stránkách eAGRI rychle a spolehlivě dostaly k desetitisícům zainteresovaných občanů (tzn., k vlastníkům honebních pozemků, sedlákům, držitelům honiteb, uživatelům honiteb, myslivcům a také úředníkům státní správy myslivosti na ORP aj.) a úředníci MZe by pak nemuseli objíždět celou ČR se svým (prakticky zbytečným) vystoupením a mohli by se věnovat tomu, co jim přísluší.

9. Problematika velikosti honiteb

Vážený pane ministře, ještě drobnou poznámku k tomu, jak tvrdíte, že ministerstvo komunikuje a bude komunikovat se všemi odborníky z odvětví myslivosti, jak bude svolávat kulaté stoly aj.; a to proto, aby MZe mělo přehled o tom, co a jak je třeba v odvětví řešit. Ve Vašem rozhovoru jste m.j. uvedl: *„Diskuse o minimální velikosti honiteb považuji za typické téma pro odbornou veřejnost a jsem připraven respektovat návrhy, na nichž se odborníci shodnou.“*

Vážený pane ministře, promiňte, ale toto je názor svědčící jasně o velmi špatné odborné úrovni úředníků myslivosti na MZe. Jde přece o to, že odborný pracovník ústředního orgánu státní správy musí být ve svém oboru nejen na špičkové odborné úrovni, ale musí mít i dokonalý přehled o všem podstatném, co se v jeho odvětví na celém území ČR i v zahraničí děje.

A je celkem logické, že když tito úředníci MZe nemají adekvátní odbornost a ani dostatečný přehled, pak si musí svolávat terénní „odborníky“, aby se dozvěděli, co se po republice děje nebo co se má dělat. Pak ale to rozhodně nejsou lidé na svém místě!

Skutečně odborně a manažersky zdatní pracovníci ústředního orgánu musejí být schopni vytvořit sami kvalitní návrh „Dlouhodobé koncepce rozvoje odvětví myslivosti v ČR“ a další potřebné materiály a návrhy; a teprve pak mohou tyto své návrhy poskytnout terénním odborníkům a požádat je o jejich odborná stanoviska, návrhy a doplnění.

Je obecně známo, že když nejsou příslušní úředníci na dostatečné odborné i manažerské úrovni, pak vždy preferují princip „kolektivní diskuse, tvorby a následné kolektivní odpovědnosti“. A tyto kroky nedělají kvůli demokracii a diskusi, ale proto – aby pak v případě problémů či nezdaru mohli alibisticky tvrdit – „my nic - za nekvalitní koncepci či špatný zákon mohou oni – spolupracující odborníci“!

A je prokazatelným faktem, že právě nedostatečně odborná úroveň práce, nekonceptnost, minimální aktivita v metodické oblasti a prakticky nulové výsledky charakterizují v posledních 10 letech činnost MZe v odvětví myslivosti.

10. Snížení minimální výměry honitby pod 500 ha honební plochy

Vážený pane ministře, zcela zásadní význam pro budoucí rozvoj naší tradiční myslivosti v ČR má minimální výměra honitby. I Vy jste se v poslední době několikrát vyjádřil k této problematice.

V rozhovoru pro časopis „Svět myslivosti“ jste uvedl: *„Stanovení minimální výměry honiteb osobně nepovažuji za naprosto zásadní téma při novelizaci zákona. I když je velikost honiteb po celou dobu platnosti zákona mediálně nejviditelnějším problémem, chceme se při novelizaci soustředit na vytvoření vyváženějšího vztahu mezi nájemcem a vlastníkem honebních pozemků, zpřesnění environmentálních povinností spojených s myslivostí a metodiku svolávání valných hromad honebních společenstev. Diskuse o minimální výměře honiteb považuji za typické téma pro odbornou veřejnost a jsem připraven respektovat návrhy, na nichž se odborníci shodnou. Na velikost honiteb nemám vyhraněný názor. Jak již jsem řekl, toto téma chci ponechat na diskusi odborníkům.“*

Je tedy zcela zřejmé, že už připouštíte možnost, že ve Vámi avizované novele zákona o myslivosti bude „prolomena“ a výrazně snížena stávající minimální výměra honitby 500 ha honební plochy.

Vážený pane ministře, právě zde je třeba si s plnou vážností uvědomit, o čem se bude v případě snížení minimální výměry honitby pod stávajících 500 ha honební plochy rozhodovat. Zde se skutečně nejedná jen o nějakou hru či dobrou pravicovou politickou vůli vyjít vstříc některým skupinám vlastníků honebních pozemků či nespokojených zemědělců.

Vážený pane ministře, v souvislosti s případnými změnami zákona o myslivosti si Vás dovoluujeme upozornit, že myslivost skutečně není jen tak nějaká klasická zájmová činnost – jako např., filatelie či modelářství. Celé pojetí myslivosti v ČR je dáno především významnou pozicí zvěře, která je zákonem deklarována jako obnovitelné „**přírodní bohatství**“.

Zvěř tedy není majetkem vlastníků honebních pozemků, ani držitelů honiteb a už vůbec ne uživatelů honiteb-myslivců; ale všechny tyto subjekty společně mají svůj díl zákonné odpovědnosti se o vybrané druhy zvěře starat (tzn., chránit, pečovat, regulovat početní stavy aj.). Proto je právě stát v pozici odpovědného garanta nad mysliveckým managementem zvěře a přírody.

Často však slyšíme názory vlastníků honebních pozemků, že právě oni jsou ti jediní, kteří mají dnes právo mluvit do myslivosti a rozhodovat o všem v myslivosti; a že současní uživatelé honiteb-myslivci nemají do celého systému co mluvit.

A tak se v těchto diskusích často zapomíná na dva významné subjekty, které mají povinnost a právo do systému myslivosti mluvit a v systému myslivosti spolurozhodovat. Těmito dvěma subjekty jsou – **stát** a **uživatelé honebních pozemků**.

Stát proto, že zvěř je deklarována jako „přírodní bohatství“ a je zcela logické, že právě stát musí být hlavním garantem kvality a rozsahu mysliveckého managementu v honitbách.

Uživatelé honebních pozemků proto, že právě oni na honebních pozemcích zemědělsky, lesnický či rybářsky hospodaří – a úroveň mysliveckého managementu přímo ovlivňuje (negativně či pozitivně) jejich hospodářskou činnost a opačně. Vlastník honebního pozemku

je vlastně jen vlastníkem půdy (např., ornice), kterou zvěř nijak neovlivňuje; zvěř ale zcela zásadně ovlivňuje to, co na této půdě roste (tzn., lesy či zemědělskou produkci).

A proto je to právě stát, který musí rozhodnout o tom, jaká velikost honiteb je optimální k tomu, aby bylo možno maximálně kvalitně realizovat myslivecký management zvěře a přírody. Do tohoto rozhodování skutečně nemohou zasahovat vlastníci honebních pozemků, kteří mají většinou jediný cíl – vlastnit (držet) svou vlastní honitbu; a čím bude minimální výměra nižší, tím více vlastníků na svou vlastní honitbu dosáhne.

Vážený pane ministře, dovoluujeme si Vás upozornit na to, že ministerstvo zemědělství rozhodně není povinno hájit jen zájmy jednotlivých občanů či zájmových skupin občanů (i zainteresovaných v myslivosti) – jak to dnes vidíme na příkladu vlastníků honebních pozemků či některých skupin zemědělců. Ministerstvo - jako ústřední orgán státní správy je především povinno hájit zájmy tohoto státu a všech jeho občanů (jak shledal v souvislosti s myslivostí i ústavní soud).

Je tedy zcela logické, že do struktury i základních principů a systému fungování odvětví myslivosti musí výrazně zasahovat právě stát; pochopitelně v úzké součinnosti se všemi subjekty zainteresovanými v myslivosti. Stejně logické pak je, aby do tohoto státem garantovaného systému na své úrovni vstoupili s rozhodovacími kompetencemi i vlastníci či ještě lépe uživatelé honebních pozemků, kteří mají významnou možnost myslivost ovlivňovat a měli by o ní spolurozhodovat.

Vážený pane ministře, z odborného mysliveckého pohledu pak není sporu o tom, že už současná hranice minimální výměry honitby 500 ha je na samé hranici únosnosti (kdy se dá systematicky aplikovat soubor myslivecko-ochranářských činností); celou záležitost však zatím pozitivně ovlivňuje odborně podložený „pozůstatek minulosti“, kterým je stále konstantní průměrná velikost honitby v ČR, která se stále ještě pohybuje okolo 1.200 ha honební plochy.

Není tedy pochyb o tom, že pokud by došlo ke snížení minimální výměry honitby na cca 250 ha, dojde k destrukci současného (zatím ještě fungujícího) systému myslivosti a už dnes lze odhadnout, že to může mít na celé odvětví devastační následky.

- ▶ Proto ve své VÝZVĚ apelujeme na vedení MZe, aby ukončilo všechny plány na zahájení legislativního procesu s cílem novelizovat zákon o myslivosti.
- ▶ Požadujeme, aby vedení MZe co nejrychleji přijalo veškerá opatření a učinilo všechny kroky k tomu, aby vlastníci honebních pozemků a hlavně zemědělství uživatelé honebních pozemků mohli v období 2012/13 uplatnit svá práva a své názory v rámci HS a společenstevních honiteb (kdy jim stačí jen odborně poradit, jak mají postupovat).

Signatáři tohoto otevřeného dopisu a výzvy považují za nutné zdůraznit, že aktivní zapojení vlastníků a hlavně uživatelů honebních pozemků do myslivosti, je jednou ze základních podmínek dobrého budoucího fungování odvětví myslivosti v ČR; a proto by jim v tom mělo MZe co nejrychleji pomoci!

Přínos „odborníků“ pro řešení základních problémů v myslivosti

Vážený pane ministře, ve svém vyjádření uvádíte, že *„toto téma minimální výměře honitby v ČR chci ponechat na diskusi odborníkům.“*

Na tom je pro odvětví myslivosti znepokojující především to, že vůbec neuvádíte, o jaké „odborníky“ se vlastně jedná. Věříme, že jste myslel odborníky z odvětví myslivosti, ale také víme, s kým tuto problematiku konzultujete. Ono jde o to, že jednotlivé skupiny subjektů zainteresovaných v myslivosti mají na tuto zásadní problematiku odlišné, či zcela odlišné názory; a tyto názory a zájmy jsou navíc dosti či dokonce diametrálně odlišné od zájmů státu,

přírody a zvěře. Stát proto za žádnou cenu nemůže ponechat vše jen na rozhodnutí nějakých odborníků; byť by se jednalo ve svých oborech o solidní odborníky.

Jaké jsou v této věci hlavní zainteresované subjekty a jaké jsou jejich skutečné zájmy:

- ▶ Vlastníci zemědělských honebních pozemků (zvláště ti co touží po realizaci myslivosti, resp., lovu, ve své vlastní honitbě) dělají vše proto, aby se minimální výměra honitby snížila na co nejnížší výměru (zaznívaly i názory požadující minimální výměru honitby na úrovni 120 či dokonce 75 ha). V této skupině nikdo neuvažuje o realizaci skutečné myslivosti – protože ta se na 100 ha skutečně nedá dělat!
- ▶ I mnozí uživatelé zemědělských honebních pozemků-zemědělci chtějí prosadit snížení minimální výměry honitby pod 500 ha (zejména ti, kteří mají výměru pozemků pod tuto hranici); protože se také těší na to, že si budou moci sami pro sebe udělat také nějakou tu „malou honitbičku.“
- ▶ Vlastníci lesních honebních pozemků (zejména správci těch státních) už od roku 1992 požadují snížení minimální výměry honitby na 250 ha; což je zcela logické, protože by tím získali uprostřed polí stovky malých lukrativních lesních honiteb o výměře 250-500 ha s hranicí pole-les, kde by se nájemci-myslivci těchto honiteb vůbec nemuseli starat o případné škody působené zvěří.
- ▶ Snížení minimální výměry honitby pod hranici 500 ha samozřejmě podporuje i celá řada aktivních myslivců; zejména těch, kteří se těší, že budou mít možnost odejít z „nenáviděného“ mysliveckého sdružení, kde je myslivecké hospodaření ještě pod jakous takous kontrolou a budou si moci vytvořit a pronajmout malou honitbičku a udělat se jen s několika kamarády „sami pro sebe“.
- ▶ Problém tak je především v tom, že dnes se už nikdo neptá na názor samotné „naší tradiční české myslivosti“, co tomu říká ona! A ministerstvo zemědělství, které by hlavně mělo hájit zájmy zvěře-přírodního bohatství (a tím i kvalitní naší tradiční myslivosti), přírody, státu a jeho občanů, tak toto ministerstvo vystupuje spíše jako obhájce a prosazovatel zájmů některých skupin vlastníků a zemědělců.
- ▶ Na MZe by na obranu fungující a moderní myslivosti vystupovat především „Myslivecká rada“ ministra; což by teoreticky mohla, pokud by v ní byli dle zákona proporcionálně zastoupeni zástupci z celého spektra naší myslivosti; a pokud by ji neřídili úředníci státní správy myslivosti z MZe, jejichž práci by pro ministra měla tato rada dozorovat.

Vážený pane ministře,

- ▶ **není naprosto nejmenších pochybností o tom, že snížení minimální výměry honitby pod 500 ha honební plochy (např., na 250 ha) znamená konec klasické myslivosti v ČR;**
- ▶ **protože na 250 ha honební plochy se širokospektrální myslivost prostě realizovat nedá! Na 250 ha se dá pouze lovit; a to ještě stylem čistě loveckým – když to nestřelím dnes já – střelí to zítra soused!**

Proto nás i celé odvětví klasické myslivosti velmi znepokojuje reálné nebezpečí, že toto Vámi avizované rozhodnutí o snížení minimální výměry honitby v ČR skutečně dáte do rukou těm „odborníkům“, kteří po Vás v poslední době požadují novelizaci stávajícího zákona o myslivosti především kvůli snížení minimální výměry honitby pod současných 500 ha honební plochy.

Vážený pane ministře, také uvádíte, že *„problematika velikosti honiteb byla v posledním období mediálně nejviditelnějším problémem z celého odvětví myslivosti“*.

Je však třeba se podívat podrobněji, kdo vlastně tuto problematiku trvale rozvíří a kdo ji stále dokola medializuje.

My celou záležitost roky sledujeme, a proto víme, že se většinou jedná o jednu a tu samou osobu, kterou je bývalá novinářka mgr. V. Petrová. Tedy táž paní mgr. V. Petrová, která je se svými několika hektary členkou jistého HS; a protože ji v tomto HS nechťejí ostatní členové poslouchat, tak se celé roky snaží za každou cenu dosáhnout (u každého ministra

zemědělství; i jako členka myslivecké rady ministra) snížení minimální výměry honitby (další nesmyslné změny zákona nevyjímaje). Zde musíme na základě vlastních zkušeností zdůraznit, že tato paní nemá ani elementární odborné znalosti z myslivosti a své radikální návrhy nemá podepřeny ani základními fakty. A snad i proto je mediálně tak úspěšná!

11. Další návrhy MZe na nutné změny zákona

Vážený pane ministře, ve svém vyjádření jste uvedl i další důvody pro novelizaci zákona o myslivosti. Dovolte jen stručné vyjádření k Vámi uvedeným bodům, na něž se chcete soustředit při novelizaci zákona:

- **vytvoření vyváženějšího vztahu mezi nájemcem a vlastníkem honebních pozemků;**
 - ▶ zde naprosto nechápeme, proč chce ministerstvo zemědělství zákonem o myslivosti řešit vytváření vyváženějšího vztahu mezi nájemcem a vlastníkem pozemku(?);
 - ▶ vždyť přece vlastník pozemku na základě nájemní smlouvy pronajme pozemek nájemci (tzn., zemědělskému subjektu), který pak na něm zemědělsky hospodaří;
 - ▶ **takže nám uniká důvod, proč se mají právě zákonem o myslivosti vytvářet ještě vyváženější vztahy mezi vlastníky a nájemci pozemku;**
 - ▶ **toto rozhodně není akceptovatelný důvod, proč novelizovat zákon o myslivosti(!);**
- **zpřesnění environmentálních povinností spojených s myslivostí;**
 - pokud se v rámci novely skutečně prosadí MZe snížení minimální výměry honitby v ČR na 250 ha, tak už vůbec nemá smysl hovořit o nějaké klasické myslivosti; natož o nějakých environmentálních povinnostech spojených s myslivostí;
- **metodiku svolávání valných hromad honebních společenstev;**
 - ▶ další nepochopitelný a zcela irelevantní důvod pro novelizaci zákona o myslivosti;
 - ▶ proč chce MZe zařazovat „metodiku svolávání valných hromad“ do novely zákona o myslivosti (?); každý zákon má být maximálně stručný, odborný a účinný – takže zařazovat do zákona „metodiku“ čehokoliv je zcela kontraproduktivní;
 - ▶ svolávání valných hromad HS přece dnes celkem uspokojivě upravuje ust. § 22 stávajícího zákona o myslivosti; navíc v této věci existují i ujasňující rozhodnutí soudů vyšších stupňů;
 - ▶ „metodiku svolávání valných hromad HS“ mohlo (resp., rozhodně mělo) vypracovat právě ministerstvo zemědělství, a to hned v roce 2002, když vstoupil v platnost nový zákon o myslivosti a drtivá většina HS skutečně nevěděla, jak se mají valné hromady HS svolávat; což však v žádném případě neznamená, že musí být špatný zákon o myslivosti;
 - ▶ a právě ministerstvo zemědělství má (jako ústřední orgán státní správy myslivosti) povinnosti v oblasti legislativní, řídicí i v oblasti metodické; proto „metodiku svolávání valných hromad HS“ mohou vytvořit úředníci MZe;
 - ▶ zde musíme pro objektivní pohled na oblast HS přičinit jednu důležitou poznámku; v období 2002/03 se měla dle zákona uvést HS i honitby v ČR do souladu se zákonem; a nikdo v té době nevěděl, co to „uvedení do souladu se zákonem“ vlastně v praxi znamená; a odpovědná MZe v té době metodicky zase zcela selhala; stejně jako (většinou) zcela pasivní vlastníci honebních pozemků; a pokud by v tomto „transformačním období“ nebylo aktivních myslivců z honiteb, nevedlo se do souladu se zákonem minimálně 75-80% HS a honiteb v celé ČR – a ty by dle zákona ke dni 31.3.2003 ze zákona zanikly(!); pokud dnes vlastníci honebních pozemků a zemědělci dnes tvrdě útočí na myslivce – neměli by nikdy zapomínat na tato zásadní fakta a nesporné zásluhy myslivců v této věci.
 - ▶ **Takže, ani v tomto případě rozhodně není žádný důvod pro otevření zákona o myslivosti.**

12. Možné problémy v období končících nájemních smluv

Vážený pane ministře, ve svých vystoupeních se vyjadřujete i k problematice období okolo roku 2013, kdy ze zákona končí většina nájemních smluv na pronájem honiteb. Na dotaz: „*neobáváte se toho, že změna legislativy v období končících nájemních smluv vnese do výkonu práva myslivosti chaos*“ – Vy odpovídáte: „**naopak, naším cílem je a musí být transparentnost budoucích nájemních smluv.**“

Z tohoto Vašeho vyjádření však je zcela zřejmé, že si ministerstvo neuvědomuje, jaké důsledky mohou mít pro stabilitu celého odvětví myslivosti případné změny myslivecké legislativy okolo roku 2013.

V první řadě nemůže jít o nějakou „transparentnost budoucích nájemních smluv“, protože je jasné, že ani ministerstvo zemědělství, ani kdokoliv jiný - nemá právo zasahovat do smluvního vztahu mezi držitelem a nájemcem (vlastní či společenstevní honitby); to je čistě záležitost pouze dvou smluvních stran.

Dále není vůbec jasné, v čem jsou podle Vás současné nájemní smlouvy na pronájem honiteb netransparentní. Chytří držitelé honiteb si vytvořili kvalitní a transparentní nájemní smlouvy, na základě kterých mají své nájemce-uživatele honitby-myslivce pod trvalým dozorem a zcela bezpečně kontrolují a ovládají své pronajaté honitby.

A rozhodně nevěříme, že by ministerstvo mělo dnes nějaký konkrétní plán, jak bude zákon v praxi zajišťovat transparentnost nájemních smluv.

- **Opět musíme konstatovat, že je naprosto zbytečné novelizovat zákon o myslivosti proto, aby byly nájemní smlouvy transparentní; takže další zbytečný a odborně neakceptovatelný důvod pro otevření zákona o myslivosti.**

Na to, aby se v honitbách užívaly skutečně transparentní nájemní smlouvy, na to není třeba novelizovat zákon – na to by stačilo, aby v roce 2002 MZe na úseku státní správy myslivosti vypracovalo vzorovou nájemní smlouvu na pronájem honitby a v rámci svého metodického pokynu ji poskytlo všem zainteresovaným subjektům-držitelům honiteb. A dnes mohl být klid.

Samozřejmě, že podmínkou úspěchu takové metodické pomoci je, aby tato „vzorová smlouva“ měla žádoucí odbornou úroveň.

Jeden aktuální příklad. Agrární komora ČR nedávno distribuovala po celé ČR svou „vzorovou smlouvu“ na pronájem honitby; problém však byl v tom, že odborná i právnická úroveň tohoto „vzoru“ byla zcela neakceptovatelná; proto není vůbec možné tento návrh smlouvy v praxi použít. Je jen s podivem, že tak renomovaná organizace může vytvořit a ještě rozesílat po celé ČR takový odborný paskvil; zvláště když je AK ČR ve společném „Mysliveckém fóru při MZe“ s úředníky MZe a ČMMJ, kteří by měli podobný odborný exces odhalit a zastavit (může to pak následně vrhat špatné světlo na odbornost nejen AK ČR, ale i celého Mysliveckého fóra při MZe).

13. Podmínky pronájmu u státních lesních honiteb

Vážený pane ministře, vyjádřil jste se veřejně i k tomu, co by podle Vás mělo hrát nejdůležitější roli při následném pronájmu honiteb LČR, s.p. – tzn., zda finanční nabídka, zohlednění dlouholetého nájemního vztahu s dosavadním nájemcem či něco dalšího? K tomu jste uvedl: „*Nejdůležitější rolí musí být jednoznačně respektování vlastnických práv čili podmínky nájemního vztahu. Svou roli může jistě hrát také finanční nabídka i zmíněná dlouhodobost vztahů, nemůže mít ale váhu bianco šeku omezující práva vlastníka. Samozřejmě i vlastník má a bude mít své zákonné povinnosti, bez nichž nelze zamýšleného vyváženého vztahu dosáhnout.*“

Vzhledem k tomu, že se dotaz redakce i Vaše vyjádření týká problematiky pronájmu státních vlastních honiteb LČR, s.p., není jasné, proč je zde kladen takový důraz na

respektování vlastnických vztahů. Není totiž nejmenších pochyb o tom, že za posledních dvacet let neměly LČR, s.p. při pronájmech svých honiteb prakticky žádné problémy s respektováním vlastnických vztahů.

Je však více než trochu úsměvné, hovořit v souvislosti s pronájmy honiteb LČR, s.p. o tom, že svou roli „může hrát i finanční nabídka“, když každý ví, že v posledních 20ti letech hraje finanční nabídka při pronájmech státních lesních honiteb zcela zásadní roli; což je z pohledu řádného hospodaření s majetkem státu logické a v podstatě i správné; z pohledu řádného mysliveckého managementu je to jistý problém.

Z pohledu praktického vůbec není jasné, jak by měl dle Vašeho názoru celý systém fungovat. Dotaz redakce se týkal vlastních státních honiteb LČR, s.p. V těchto vlastních honitbách jsou zařazeny jen pozemky státu – pak zde nemůže být žádný problém s jinými vlastníky. Pokud jsou do vlastní honitby LČR, s.p. zařazeny pozemky jiných vlastníků, pak je to na základě vzájemné dohody o přičlenění (LČR – vlastník přičleňovaného honebního pozemku) nebo na základě rozhodnutí orgánu státní správy o přičlenění ze zákona. Ale po nabytí právní moci rozhodnutí o uznání honitby je držitelem honitby LČR, s.p. a vlastníkovu přičleňovaného pozemku končí jeho pravomoci do čehokoliv honitbě zasahovat.

Pokud by se jednalo o honební společenstvo, tak má každý vlastník honebního pozemku právo stát se členem HS a dle počtu svých hektarů zasahovat do chodu a rozhodování HS. Pokud vlastník honebního pozemku nechce být členem HS, jeho pozemek se do honitby přičlení.

Toto je už roky běžná praxe a nelze nastavit jiný systém – pokud má myslivost na daném území skutečně fungovat. Představa některých vlastníků, že budou se svým přičleňovaným pozemkem něco v HS či honitbě rozhodovat je zcela nereálná.

Vážený pane ministře, dále uvádíte: ***„samozřejmě i vlastník má a bude mít své zákonné povinnosti, bez nichž nelze zamýšleného vyváženého vztahu dosáhnout.“***

Ale zrovna v tomto případě není vůbec jasné, jaká má být pozice vlastníka v případech - kdy držitel honitby (jedna smluvní strana) pronajímá svou honitbu nájemci-uživateli honitby (druhá smluvní strana). To je v plánu MZe, že vlastník honebních pozemků bude mít právo do tohoto dvoustranného nájemního procesu nějak zasahovat? Nebo bude mít zákonem stanoveny jakési povinnosti?

Pokud však máte, pane ministře, ve svém vyjádření na mysli to, že držitel honitby (pronajímatel) a uživatel honitby (nájemce) mají mít mezi sebou vyvážený smluvní vztah, pak se např., u pronájmů státních honiteb LČR, s.p. (kde je Vaše MZe zřizovatelem) tohoto vyváženého vztahu rozhodně nedočkáte. Nebo máte představu, že u smluv Vašeho s.p. LČR budou nájemní smlouvy nevyvážené a „vyváženost“ budete prosazovat pouze u společenstevních honiteb??

Vážený pane ministře, stačí si jen vyžádat a prostudovat nájemní smlouvu LČR, s.p. Nájemní smlouvy užívané u LČR, s.p. jsou koncipované tak, že pronajímatel rozhoduje o všem a nájemce je povinen bez odmlouvání poslouchat a plnit veškeré podmínky smlouvy. Takže žádná (Vámi zdůrazňovaná) vyváženost nájemního vztahu.

Ovšem musíme zdůraznit, že dle našeho názoru je tento přísný a striktní přístup a postup LČR, s.p. vůči nájemcům zcela správný, protože každý držitel honitby (vlastní či společenstevní) by měl mít svou honitbu po celou dobu nájemního vztahu plně pod dozorem a kontrolou. Do smluvního nájemního vztahu mezi držitelem honitby a nájemcem honitby rozhodně nepatří žádná benevolence ani kamarádství.

Pokud by totiž měl každý držitel honitby (vlastní či společenstevní) v ČR prostřednictvím kvalitní nájemní smlouvy svou honitbu permanentně pod kontrolou a vládl v ní uživateli „ocelovou pěstí“, pak by dnes v odvětví myslivosti byl jen zlomek současných problémů!

Takže shrnuto a podrženo:

- ▶ **pokud má MZe zájem o to, aby se stabilizovala kritická situace v odvětví myslivosti, existuje nesmírně účinná zbraň, kterou je kvalitní nájemní smlouva, v níž si držitel**

- honitby (jako pronajímatel) stanoví takové mechanismy, kterými bude mít svou honitbu po celou dobu pronájmu plně pod dozorem a kontrolou;
- ▶ a není pochyb o tom, že tento důrazný odborný postup držitelů honiteb prostřednictvím kvalitních nájemních smluv dosáhne stabilizace situace a zkvalitnění výkonu práva myslivosti ve všech honitbách i bez změny zákona;
 - ▶ ani v těchto případech tak není důvod otevírat a měnit stávající zákon o myslivosti.

14. Efektivní řešení problematiky škod působených zvěří na lesích a zemědělské produkci

Vážený pane ministře, v poslední době jste se několikrát vyjádřil k zásadní problematice nárůstu početních stavů populací spárkaté zvěře; a z toho plynoucího nárůstu škod působených těmito druhy zvěře. K tomuto tématu jste ve „Světě myslivosti“ uvedl: *„Škody působené zvěří a jejich kompenzace budou nepochybně významným tématem při novelizaci zákona o myslivosti. Obecně lze říci, že bude nutné změnit dosavadní systém postavený na represii, který ne zcela vhodně řeší až důsledky škod způsobených přemnoženou zvěří a bude nepochybně klást větší důraz na prevenci. Je potřeba vytvořit takové mechanismy, které budou bránit přemnožení zvěře. Dosavadní postup u škod působených zvěří musí být změněn tak, aby vlastník či uživatel mohl škodu lépe uplatnit a vymáhat.“*

Vážený pane ministře, i v této části je třeba zdůraznit, že ani jeden z uváděných problémů myslivosti není třeba řešit změnou zákona o myslivosti; tzn., oba tyto problémy je možno řešit dle stávajících právních předpisů.

Není třeba diskutovat o tom, že problematika škod působených zvěří v lesním hospodářství a zemědělství, je zcela zásadním problémem odvětví myslivosti. Je nutno zdůraznit, že příčinou dlouhodobé eskalace škod působených zvěří je výše početních stavů populací některých druhů spárkaté zvěře (*Cervus elaphus*; *Capreolus capreolus*; *Sus scrofa*, *Ovis musimon*, *Cervus nippon nippon* a *Dama dama*) a jejich rozšíření do nevhodných oblastí.

Právě na tato dvě témata se v ČR pod vedením MZe vedou plané diskuse už několik desítek let. A nevedou se jen diskuse, ale „vyhazují“ se desítky milionů korun ze státního rozpočtu na různé výzkumné úkoly, studie, vědecké práce, analýzy aj.; za celých dvacet let bez jakéhokoliv rozumného a akceptovatelného efektu. Takže právě proto se od roku 1989 v ČR ani nesnížily miliardové škody na lesích a zemědělské produkci, ani nedošlo ke snížení mnohonásobně překračovaných populací uvedených druhů spárkaté zvěře; a po roce 2000 udělalo MZe pouze to, že vydalo jediný obecně platný (a v praxi skoro neúčinný) pokyn na snižování počtů spárkaté zvěře.

A tak většina návrhů z posledních 20 let (jak tyto dva problémy řešit) směřuje právě do oblasti změn právních předpisů na úseku myslivosti. Což nikdy nic moc nevyřešilo, ale pro odpovědné subjekty v čele s MZe je naprosto pohodlné a bezpečné.

Po roce 1989 jde o několikrát úspěšně odzkoušený systém. Je to dáno tím, že taková „bombastická“ a „mediálně propíraná“ novelizace zákona o myslivosti na čas (i několik let) spolehlivě uklidní a ukojí drtivou většinu nespokojenců z řad vlastníků či uživatelů zemědělských honebních pozemků; ti mají radost, že jim bude pomoheno a těší se.

Pak nastane legislativní proces, kdy se nejprve široce hovoří o tom, jak bude ten novelizovaný zákon perfektní, a jak dokonale bude vše v myslivosti fungovat.

Pak se návrh začne projednávat na půdě PS PČR; tam se začnou prosazovat více či méně nesmyslné či hloupé návrhy různých osob a zájmových skupin, které návrh dále znekvatňují.

Pak je tento nekvalitní návrh už „mocně uondaným“ Parlamentem ČR schválen a jde do praxe. Tam destabilizuje na několik let celé odvětví; a když si na něj praxe po deseti letech zvykne, končí nájemní smlouvy a objeví se další ministr či další iniciativní skupina poslanců, kteří cítí mocnou touhu změnit nekvalitní zákon a přinést světlo do temnot odvětví myslivosti.

A není to nějaká veselá taškařice, ale skutečná realita odvětví myslivosti od roku 1989; resp., období 1992/93 a novela zákona od poslance PS PČR ing. Matějky; a období 2000/01 a nový zákon vytvořený ČMMJ a předložený iniciativní skupinou poslanců PSP ČR.

A oba tyto návrhy také nevycházely z konsensuálně projednané koncepce myslivosti v ČR či z dokonalé odborné znalosti problematiky – proto v odvětví nic moc nezlepšily.

Základní dlouhodobé zdroje problémů v myslivosti v ČR jsou dva nebo vlastně jen jeden:

- ▶ **mnohonásobně překračované početní stavy populací většiny druhů spárkaté zvěře;**
- ▶ **a z toho se odvíjející trvale rostoucí roční miliardové škody působené zvěří na lesích a v zemědělství.**

Přitom oba tyto zásadní a „neřešitelné“ problémy myslivosti se dají celkem snadno vyřešit i dle stávajících právních předpisů na úseku myslivosti.

Tedy, lépe řečeno - tyto problémy by vůbec nikdy neexistovaly, pokud by si všechny zainteresované subjekty (v čele s MZe) plnily své povinnosti a využívaly nespornou účinnost stávajících právních předpisů na úseku myslivosti. Ale tyto zainteresované subjekty (v čele s MZe) od roku 1989 prostě nevyužívají své možnosti a neplní své povinnosti – protože je to pro ně moc práce a nepříjemných problémů.

Je jasné, že tyto hlavní problémy jsou vzájemně propojené a bez efektivního řešení jednoho problému se nemůže efektivně vyřešit problém druhý.

Nejdříve je nezbytné vyřešit problém dlouhodobě mnohonásobně překračovaných početních stavů populací většiny druhů spárkaté zvěře.

Abychom mohli hledat účinná řešení toho problému, je třeba analyzovat to, kdo je vlastně původcem tohoto stavu, a kdo je za tento stav dnes zodpovědný. Ke zjištění původce tohoto stavu stačí jen údaje ze státních statistických zjišťování v myslivosti od roku 1966 (kdy bylo spuštěno).

Fakta historického vývoje a odpovědnosti jsou následující:

- ▶ spárkatá zvěř se v období po roce 1966 vyskytovala převážně ve velkých lesních honitbách; tyto honitby myslivecky užívaly organizační složky státních a vojenských lesů;
- ▶ veškeré honitby státních lesů byly v užívání lesních závodů, kde myslivost realizoval odborný lesnický personál; spárkatá zvěř se normovala na lesní honební pozemky, přičemž lesnický personál rozhodoval jak o výši normovaných stavů, tak i o výši ročního odlovu;
- ▶ právě v těchto honitbách státních a vojenských lesů se po roce 1970 začala spárkatá zvěř nekontrolovatelně množit; pracovníci státních a vojenských lesů tento trend zhoršovali ještě tím, že realizovali celou řadu cílených „zazvěřovacích“ akcí, kterými šířili další druhy spárkaté zvěře do dalších a dalších oblastí;
- ▶ po roce 1980 začíná docházet k velmi intenzivní devastaci statisíců hektarů lesních porostů okusem či loupáním spárkatou zvěří; vše s plným vědomím odborného lesnického personálu státních a vojenských lesů, pro který byly vysoké odstřely trofejové zvěře (a z toho plynoucí devizy, naše koruny, známosti či řada dalších výhod) důležitější než zdravotní stav jimi obhospodařovaných „státních“ lesních porostů;
- ▶ po roce 1980 se začínají populace většiny druhů spárkaté zvěře nekontrolovaně šířit z lesních honiteb státních lesů do smíšených a později polních honiteb mysliveckých sdružení; začínají raketově narůstat i škody na zemědělské produkci;
- ▶ pochopitelně, že myslivcům z mysliveckých sdružení se moc líbí narůstající počty spárkaté zvěře v jejich polních a smíšených honitbách – postupně se odvracejí od divokých populací drobné zvěře a svou pozornost stále více zaměřují na zvěř spárkatou a voliérové odchovy bažantů a později i kachny divoké – což znamená hodně zvěřiny a hodně zajímavého lovení;
- ▶ po roce 1990 dochází k transformaci státních lesů na LČR, s.p., přičemž státní lesní honitby zůstávají u tohoto státního podniku; LČR, s.p. pak řeší své obrovské problémy s vysokými početními stavy spárkaté zvěře a zdevastovanými lesy tak, že své - desetitisíce hektarů velké lesní honitby rozdělí na malé honitby okolo tisíce hektarů a pronajme je za

nejvyšší nabídku zájemcům (z nichž mnozí do té doby neměli s mysliveckých chovem a lovem spárkaté zvěře ani nejmenší zkušenosti).

Nezpochybnitelným faktem bylo a je - že se zvěř spárkatá v ČR normuje na lesní honební pozemky - že většina lesních pozemků v ČR jsou pozemky státní (které spravují LČR, s.p. či VLS, s.p.) – proto subjekty spravující státní lesy v posledních 40 letech nesou plnou odpovědnost za oba výše uvedené problémy myslivosti. A honitby mysliveckých sdružení (do roku 1992) a později společenstevní honitby (po roce 1993) se na tomto stavu jen přizívují.

- ▶ Samostatnou kapitolou ve výše uvedených problémech pak jsou obrovské honitby VLS, s.p., které byly a jsou rozsáhlými územími zcela vyloučenými z běžného systému státní správy v daných regionech, kde si organizační složky VLS, s.p. celá desetiletí dělají (až na čestné výjimky) co je napadne; pikantní na tom je, že pro honitby VLS, s.p. je řídicím orgánem státní správy Ministerstvo zemědělství;
- ▶ takže by se čistě teoreticky dalo předpokládat, že v těchto státních honitbách užívaných státním podnikem ve vlastní režii (a pod přímým dohledem ústředního orgánu státní správy myslivosti na MZe) bude plně respektován zákon a myslivecké hospodaření bude na té nejvyšší úrovni; ale ono ani pod dozorem úředníků MZe vůbec není vzorové a zemědělské subjekty hospodařící v okolí některých VVP (a honiteb VLS) by mohli vyprávět o devastaci svých polí, milionových škodách na své produkci a i o více než 1000% překročení zákonem stanovených normovaných stavů v honitbách VLS, s.p.

Současný stav:

- ▶ Ten se po roce 1989 nijak významně nezměnil.
- ▶ Prakticky na většině státních lesů spravovaných LČR, s.p. jsou uznány malé vlastní státní honitby, jejich držitelem je uvedený státní podnik; většina státních honiteb držitele LČR, s.p. je pronajata.
- ▶ Na území vojenských výcvikových prostorů mají VLS, s.p. uznány své vlastní honitby, ve kterých jeho organizační složky myslivecky hospodaří ve vlastní režii.
- ▶ LČR, s.p. i VLS, s.p. – jako držitelé svých honiteb rozhodují o tom, zda budou v jejich honitbách u spárkaté zvěře stanoveny stavy normované či minimální; veškeré kompetence mají i v rozhodování o tom, jak vysoké budou odstřely u spárkaté zvěře v jejich honitbách.
- ▶ Systém myslivosti v ČR je postaven na těchto zásadách:
 - honitby nebo jejich části se podle charakteristiky přírodních podmínek zařazují do jakostní třídy (pro dané druhy spárkaté zvěře);
 - v honitbě se normovaný stav jednotlivých druhů spárkaté zvěře (s výjimkou zvěře srnčí) stanoví podle výměry spolu souvisejících lesních pozemků (nebo pozemků porostlých stromy a keři lesních dřevin).
- ▶ Protože se stanovení normovaných (ale i minimálních) stavů vybraných druhů spárkaté zvěře úzce váže na stanovené výměry lesních honebních pozemků, a pokud je většina lesů v ČR ve vlastnictví státu a ve správě LČR, s.p. - je nesporné, že s většinou spárkaté zvěře (s výjimkou zvěře srnčí) v ČR se hospodaří ve vlastních státních lesních honitbách držených LČR, s.p. a VLS, s.p. – a z těchto lesních celků (převážně státních lesů) pak spárkatá zvěř migrovala a migruje do smíšených a polních honiteb (většinou společenstevních).
- ▶ Ve smíšených vlastních či společenstevních honitbách jsou přiřčeny (většinou na dohodu) další části převážně státních lesů; kdy LČR, s.p. může trvat na tom, že na jejich lesích v daných honitbách nebudou u spárkaté zvěře stavy normované, ale budou jen stavy minimální; nebo může státní podnik trvat na úplné likvidaci chovu daného druhu spárkaté zvěře v jejich lesích (pokud by to bylo v zájmu řádného lesnického hospodaření).
- ▶ V honitbách VLS, s.p. si může tento státní podnik požádat svůj orgán státní správy na MZe o to, že nechce ve svých honitbách u spárkaté zvěře stavy normované, ale pouze minimální; nebo může požádat i o povolení likvidace dané populace.
- ▶ **A pokud by se skutečné stavy spárkaté zvěře jen ve státních lesních honitbách (kde může stát prostřednictvím MZe zasáhnout) alespoň přiblížily úrovni stavů normovaných (o minimálních ani nemluvě), pak by to nesporně znamenalo zásadní omezení či**

zastavení migrace spárkaté zvěře z lesních celků do polí, tím i zásadní snížení škod působených zvěří - čímž se jen na úrovni státu definitivně vyřeší výše uvedené problémy.

Vážený pane ministře, z výše uvedeného je zcela zřejmé, že za proces mnohonásobného přemnožení spárkaté zvěře v ČR jsou od období 1970 plně zodpovědné především subjekty státních a vojenských lesů; na jejichž lesních územích-honitbách byla spárkatá zvěř normována, na jejichž územích se mnohonásobně přemnožila a z jejichž lesních honiteb pak migrovala do dalších polních oblastí (kdy tamní uživatelé honiteb jen roky využívají tento stav). A tato situace přetrvává od roku 1970 až do současné doby; což je neuvěřitelných 42 let.

Existuje například státní režijní honitba VLS, s.p., v níž se měly zákonné normované stavy spárkaté zvěře po roce 2000 pohybovat na úrovni 200-400 ks, ale skutečný roční odlov se jen v této honitbě pohyboval na úrovni 3-4.000 ks. A i v této honitbě je příslušným orgánem státní správy právě ústřední orgán státní správy myslivosti na MZe – a může někdo uvěřit tomu, že by si úředníci MZe (kteří jezdí školit po celé ČR správné myslivecké hospodaření) za celých deset let „nevšimli“ toho, co se v této (jimi dozorované) honitbě odehrává??

A tak se pod „dohledem“ MZe stále dokola diskutuje, vědecky se bádá, vyhazují se desítky milionů na neúčinné studie a svolávají se porady či semináře. Dokonce samo odvětví lesního hospodářství v rámci „Národních lesnických programů“ či dalších lesnických porad usilovně řeší, co se s těmi „zatrápenými“ škodami (působenými zvěří na lesích) bude dělat. A zajímavé je, že celých dvacet let nikdo ze zainteresovaných lesnických expertů nepřišel na to, že by se vůbec nemuselo zasahovat do odvětví myslivosti (kterému stejně moc nerozumí), ale **že by bohatě stačilo - aby si jen státní lesní podniky (i aktivní SVOL se může přidat) udělaly ve svých honitbách skutečný pořádek a tvrdě v nich prosadili normované či minimální stavy spárkaté zvěře; nebo v případě potřeby, by si samy navrhly zlikvidovat celé problémové populace zvěře ve vybraných regionech.**

A je jasné, že by si žádný orgán státní správy myslivosti (na OKP či kraji) nedovolil státním lesním podnikům (i subjektům sdruženým ve SVOLu) v jejich aktivitách bránit! Zvláště když všechna tato omezující či likvidační opatření bez problémů umožňuje stávající zákon o myslivosti.

Z lesnických, zemědělských a ochranářských kruhů už několik let zaznívají hlasy, požadující změnit „plánovací vyhlášku“ (Vyhláška č. 553/2004 Sb. /ze dne 26. října 2004/ o podmínkách, vzoru a bližších pokynech vypracování plánu mysliveckého hospodaření v honitbě), která dle jejich názoru vyřeší problémy s mnohonásobně překročenými početními stavy většiny populací spárkaté zvěře.

Tyto snahy novelizovat uvedenou vyhlášku jsou naprosto stejné, jako současné snahy novelizovat zákon o myslivosti. Pokud nebude vytvořena odborná dlouhodobá koncepce odvětví myslivosti v ČR, nemají podobné novelizace naprosto žádný smysl, protože stejně nic převratného nepřinesou a nic pozitivního nevytvoří.

Navíc je naprostý nesmysl, řešit počty normovaných stavů v jednotlivých jakostních třídách nebo si „hrát“ s mysliveckým plánováním; zde problémy nespočívají a celé je to jen odvádění pozornosti od skutečného merita věci.

Problém ve státních lesních honitbách a dalších lesních či smíšených honitbách nespočívá v tom, jak jsou nastaveny výše normovaných stavů; problém několika posledních desetiletí totiž není v tom, zda bude na 1.000 ha lesa v honitbě „normováno“ - 8, 12 či 20 ks jelení zvěře – pokud by byly tyto početní stavy v lesních honitbách skutečně udržovány, tak se nemusí žádná problematika škod působených zvěří řešit – protože škody prakticky žádné nebudou.

Problém posledních desetiletí je v tom, že v lesních honitbách (kde je spárkatá zvěř normována) není 8, 12 či 20 ks jelení zvěře, ale je tam ve skutečnosti 60, 80 i více než 100 ks jelení zvěře na 1000 ha lesa. Problém tedy rozhodně není v současném systému (zákona a vyhlášek) myslivosti, ale v tom, že nikdo není celá desetiletí schopen prosadit, aby se alespoň ve

státních lesních honitbách (kde může stát velmi účinně zasáhnout) pohybovaly skutečné početní stavy v zákonem stanoveném rozmezí - mezi stavy normovanými a minimálními.

A to je celý ten problém.

A tak MZe, místo toho, aby skutečně konalo, rozesílá po republice různé pokyny, které však nemohou nikdy nic účinně vyřešit (a které mají pouze jediný cíl - dokázat, jak je MZe - a jeho úředníci- aktivní, jak se stará a chce vše vyřešit).

Vážený pane ministře, Vaše MZe má v ruce všechny možnosti, jak mnohonásobně přemnožené stavy populací spárkaté zvěře v ČR (a s tím spojené škody) jednou pro vždy vyřešit.

Řešení je velmi jednoduché a zde máte návod:

- ▶ Již jsme uvedli, že největší odpovědnost za přemnožení spárkaté zvěře v ČR od roku 1970 nepochybně nesou státní lesnické subjekty;
- ▶ proto bude logické, když se právě u nich zahájí skutečně efektivní proces radikálního snížení početních stavů populací spárkaté zvěře v ČR;
- ▶ LČR, s.p. neustále deklarují, že jejich prioritním cílem jsou zdravé lesy a co nejnižší počty spárkaté zvěře; kdy by se populace jednotlivých druhů vyskytovaly jen ve vybraných oblastech (viz., roky hotová rajonizace chovu spárkaté zvěře);
- ▶ proto nemůže být žádný problém, aby LČR, s.p. požádal ve všech svých honitbách o zrušení normovaných stavů spárkaté zvěře a stanovení stavů minimálních; problém nebude ani s případnými žádostmi o úplné zrušení chovu daného druhu spárkaté zvěře ve vybraných oblastech;
- ▶ stejně tak nic nebrání ani výraznému zvýšení odlovu spárkaté zvěře ve státních honitbách LČR, s.p. Ministerstvo zemědělství -jako zřizovatel LČR, s.p.- pak má všechny možnosti (pokud ovšem bude skutečně chtít), jak uvedená opatření u tohoto státního podniku prosadit;
- ▶ LČR, s.p. má další „smrtící zbraň“ na nájemce svých honiteb, kteří by nerespektovali snahy podniku, zásadně zasáhnout do početních stavů spárkaté zvěře v pronajatých lesních honitbách; již jsme uvedli, že LČR, s.p. má výborně propracované nájemní smlouvy, které lze celkem snadnou vypovědět, pokud by nájemce „nechtěl poslouchat“ opatření podniku;
- ▶ u každého nájemce, který nesplní pokyn LČR, s.p. se okamžitě ukončí nájemní smlouva a najde se nájemce jiný, který zvýšené odstřely spárkaté zvěře obratem zrealizuje (pravdou však je, že za posledních 20 let se žádná „smršť“ v oblasti vypovídání nájemních smluv pro špatné hospodaření ve státních honitbách nekonala);
- ▶ v honitbách VLS, s.p. je situace ještě jednodušší v tom, že honitby jsou obhospodařovány ve vlastní režii a státní správu zde realizuje samo MZe;
- ▶ pak postačí jen to, aby MZe přísně dozíralo na to, aby VLS, s.p. bez výjimky a ve všech honitbách okamžitě dosáhlo zákonem stanovené rozpětí skutečných početních stavů spárkaté zvěře mezi stavy normovanými a stavy minimálními; pak stačí jen každoročně sledovat, zda skutečný odlov zvěře v dané honitbě odpovídá ročnímu přírůstku ze stavů normovaných; ale ani to úředníci MZe celých 20 let nezvládají;
- ▶ a nikomu vůbec nevadí, že i když nezvládnou ani státní správu myslivosti u honiteb VLS, s.p., jezdí dnes úředníci MZe školit (na společné semináře AK ČR a MZe) občany v tom, jak správně aplikovat právní předpisy na úseku myslivosti;
- ▶ takže v rámci zásady „pod svícnem bývá největší tma“ i v některých honitbách VLS, s.p. (pod přímým dozorem úředníků MZe) se nedodržují právní předpisy, dochází k mnohonásobnému překračování normovaných stavů některých druhů spárkaté zvěře a porušují se zásady řádného mysliveckého hospodaření;
- ▶ zemědělské subjekty v okolí VVP (vojenských výcvikových prostorů) by mohly vyprávět o každoroční devastaci své zemědělské produkce v řádech milionů korun, způsobené mnohonásobně překračovanými početními stavy populací spárkaté zvěře, která do jejich polí migruje z režijních honiteb VLS, s.p.;

- ▶ Pokud by se skutečně realizovala uvedená opatření jen v honitbách státních lesů, musí to ihned přinést radikální snížení počtu spárkaté zvěře v lesích;
- ▶ radikálním odlovem v lesích by se vytvořil v lesích „nasávací efekt“, kdy se spárkatá zvěř vrátí ze smíšených a polních honiteb do vyprázdněných lesních prostor;
- ▶ a pokud se k tomu přidá i intenzivní lov ve smíšených a polních honitbách, tak se populace spárkaté zvěře většinou stáhnou zpět do lesa;
- ▶ v lesních honitbách se pak mohou stavy populací spárkaté zvěře trvale držet i na stavech normovaných, protože např., 12 ks jelení zvěře na /1000 ha lesa nemůže mít na lesní prostředí žádný negativní vliv.

- ▶ Je nám jasné, že aplikace podobných účinných opatření narazí na obrovský odpor všech, kteří mají na mysliveckém hospodaření v lesích nějaký zájem;
- ▶ je zcela jasné, že u lesní honitby o výměře 1.000 ha lesa, kde budou skutečně dodrženy normované stavy (např., 12 ks jelení zvěře – tzn., 4 jeleni, 4 laně a 3 kolouši – s ročním odlovem 3 ks jelení zvěře) – bude prakticky nemožné jí pronajmout (resp., nebude to možné za současné nájemní částky v řádech stovek tisíc korun);
- ▶ ale MZe jistě nebude oddalovat či brzdit účinná regulační opatření jen proto, aby mohl státní podnik dobře pronajímat své lesní honitby.

Vážený pane ministře, a tak by mohla být celá (desetiletí neřešitelná) situace vyřešena bez jakékoli změny zákona a navíc jen po ose MZe – LČR, s.p. prostým systémem účinných organizačních opatření.

Tristní (pro lesy, přírodu a myslivost) je především to, že i když toto velmi účinné řešení mohlo MZe spolu s LČR, s.p. a VLS, s.p. realizovat kdykoliv po roce 1993 - za celých 20 let se to nikdy nestalo! Protože jak říká klasik – **když se nechce, tak je to horší než když to nejde!**

A důvod této pasivity zainteresovaných s fatálními důsledky pro lesy v ČR? Jen to, že řízení myslivosti na MZe po roce 1990 spadá přímo pod odvětví lesního hospodářství a lesáři z MZe nebudou kolegům lesákům z provozu nikdy dělat nějaké velké nepříjemnosti ve formě drastických regulačních opatření (vždyť - který lesák neloví). A nějaké problémy zemědělců (škody na produkci) na OLH nikdy nikoho moc nezajímaly.

Vážený pane ministře, sám vidíte, že vůbec není třeba novelizovat zákon o myslivosti, protože i dva největší problémy v myslivosti (přemnožená spárkatá zvěř a devastující škody) lze efektivně vyřešit jen upřímnou snahou dvou státních subjektů – Vašeho MZe a státních lesních podniků (LČR, s.p. a VLS, s.p.)

15. Účinné možnosti zvládat problémy myslivosti u vlastníků honebních pozemků, držitelů honiteb a uživatelů honebních pozemků (bez změn zákona)

Vážený pane ministře, přejděme teď od MZe a státních lesnických podniků (kde jsme prokázali, že i sám stát může dnes všechny uvedené problémy řešit) k dalším subjektům zainteresovaným v myslivosti; tzn., vlastníci honebních pozemků-držitelé honiteb; uživatelé honebních pozemků-zemědělci.

I tyto zainteresované subjekty většinou nařikají, stěžují si a prosazují více či méně nesmyslná opatření či změny právních předpisů. Když pak analyzujeme jejich „odbornou“ argumentaci, tak zjišťujeme (i u nejvyšších představitelů významných organizací), že dané problematice myslivosti prakticky vůbec nerozumí (k tomu rozhodně nestačí vlastnit lovecký lístek) – a proto nejen navrhují neodborné hlouposti, ale i vznášejí zásadní požadavky, které však už stávající zákon zcela jasně řeší.

Transparentní to je v případě neustále opakovaných požadavků vlastnických a zemědělských organizací, aby zákon o myslivosti výrazně posílil práva vlastníků honebních pozemků; a to - i když je celý současný zákon o myslivosti postaven na jasných rozhodovacích kompetencích těchto vlastníků; kdy je problém pouze v tom, že si tito vlastníci

(včetně představitelů některých organizací) ani nejsou schopni přečíst zákon o myslivosti a naučit se jej účinně aplikovat v praxi.

Takže i zde je stejný stav – tzn., všichni jsou se stavem myslivosti hrozně nespokojeni, všichni nařikají na hlavní problémy, všichni chtějí kvůli tomu novelizovat zákon o myslivosti, nebo alespoň prováděcí vyhlášky k zákonu. A problém je opět v tom, že ani tyto významné subjekty za posledních 20 let pro efektivní vyřešení svých (i dalších souvisejících) problémů v myslivosti prakticky nic účinného neudělaly, resp., nebyly schopny nic udělat.

Fakta o tom, co všechno mohou zainteresované subjekty dnes a hned realizovat – bez jakékoliv změny právních předpisů:

- **Držitel honitby** (tzn., vlastník či sdružení vlastníků honebních pozemků) – první z hlavních rozhodujících subjektů v odvětví myslivosti
- ▶ **stávající zákon o myslivosti je postaven na rozhodujících rozhodovacích kompetencích vlastníků honebních pozemků;**
- ▶ vlastník souvislých honebních pozemků či skupina vlastníků v rámci HS mohou požádat o uznání honitby;
- ▶ v rámci tohoto procesu si vlastníci pozemků sami navrhnou zařazení honitby do jakostních tříd pro dané druhy zvěře a sami si navrhnou minimální a normované stavy (včetně dalších prvků – KOP aj.);
- ▶ vlastník či vlastníci honebních pozemků v pozicích držitele honitby sami rozhodnou, co budou se svou honitbou dělat - tzn., zda ji budou sami myslivecky užívat nebo zda ji pronajmou nějakému zájemci (uživateli honitby);
- ▶ držitel honitby (vědom si své pozice řádného vlastníka honitby) si připraví kvalitní nájemní smlouvu o pronájmu honitby, kde si zakotví vše, co bude považovat za potřebné; tzn., tak, aby myslivecký uživatel honitby musel po celou dobu pronájmu plně akceptovat vůli držitele honitby – např., systémem kontrolní a dozorové činnosti či systémem citelných sankcí; (a není to žádný problém, protože přesně takové velmi účinné nájemní smlouvy na pronájem honiteb mají už LČR, s.p.).

Poznámka.

- *Vlastníci honebních pozemků (resp., držitelé honiteb) neustále nařikají, že nemohou v průběhu nájemního vztahu ovlivňovat myslivecké dění ve svých honitbách.*
- *Ovšem to vůbec není problém špatného zákona, ale toho, že držitelé především společenstevních honiteb nejsou vůbec schopni si vypracovat či nechat vypracovat skutečně kvalitní nájemní smlouvu, v níž si vyřeší vše, co považují za nutné; a uživatel honitby pak nebude mít jinou možnost, než v honitbě realizovat maximálně kvalitně výkon práva myslivosti a trvale udržovat stavy spárkaté zvěře v zákonném rozmezí mezi stavy minimálními a normovanými.*
- *Pochopitelně, že když je už nájemní smlouva špatně strukturovaná a neodborně vytvořená, mohou si uživatelé honiteb-myslivci dělat v pronajatých honitbách - co je zrovna napadne.*

Tento problém však žádná novelizace zákona nevyřeší, resp., nemusí řešit! Na to stačí jedna skutečně propracovaná nájemní smlouva.

- ▶ Podle stávajícího zákona je zařazení honitby do jakostních tříd a stanovení minimálních a normovaných stavů plně v kompetenci držitele honitby (jednoho vlastníka či sdružení vlastníků v rámci HS); a držitel honitby (tzn., vlastníci pozemků) má právo stanovit, že v dané honitbě budou stavy vybraných druhů zvěře na stavech minimálních a nájemce to musí plně respektovat;
- ▶ stávající zákon dokonce držiteli honitby (tzn., vlastníkům honebních pozemků) umožňuje prosadit i úplnou likvidaci vybraného druhu zvěře – a nájemce honitby toto rozhodnutí držitele honitby musí respektovat. Když je dobrá nájemní smlouva, pak držitel honitby může zrušit nájemní vztah, pokud uživatel honitby tato jeho rozhodnutí nerespektuje;

- ▶ držitel honitby (tzn., vlastník či sdružení vlastníků honebních pozemků) dle zákona schvaluje uživateli honitby sčítání zvěře a jeho plány mysliveckého hospodaření – tedy i včetně plánů lovu zvěře; může tedy dle svého uvážení plánované úkoly zvýšit;
- ▶ a pokud má držitel honitby dobře udělanou nájemní smlouvu, může být nesplnění plánu lovu či další prohřešky uživatele honitby považováno za důvod k ukončení nájemní smlouvy na pronájem honitby;
- ▶ zásadní problémy vlastníků nemají státní lesnické subjekty, které jsou držiteli svých vlastních honiteb; v případě, že LČR, s.p. mají své lesní honební pozemky přiřčleněny do honiteb společenstevních, děje se většinou na základě „dohod o přiřčlenění“; do těchto dohod o přiřčlenění pak mohou lesnické subjekty (v případě potřeby) zakotvit např., podmínku, že na tyto lesní pozemky nebudou stanoveny normované stavy spárkaté zvěře, ale pouze stavy minimální; a nebo žádné stavy;
- ▶ pokud by se vyskytovaly či přetrvávaly problémy např., se škodami působenými přemnoženou spárkatou zvěří ve vlastních státních honitbách LČR, s.p., pak mohou LČR, s.p.- jako držitel honiteb (a s jejich naprosto účinnými nájemními smlouvami) donutit každého uživatele své honitby, aby udržoval přesně normované stavy; nebo dokonce stavy minimální; případně, aby populaci vybraného druhu zvěře zcela zlikvidoval; a pokud by s tím měl daný uživatel honitby nějaké problémy, mohou LČR, s.p. dle přísné smlouvy ukončit nájemní vztah;
- ▶ a to vše umožňuje stávající zákon o myslivosti nebo tomu nikterak nebrání.

Poznámka.

- ***Jak jsme již uvedli na počátku, držitel honitby (tzn., vlastník či sdružení vlastníků honebních pozemků) je jedním z hlavních a nejmocnějších zainteresovaných subjektů v odvětví myslivosti, který může i na základě současného zákona zcela zásadně ovlivňovat veškeré dění ve své honitbě.***
- ***A to jen prostřednictvím kvalitní nájemní smlouvy a využíváním všech kompetencí držitele honitby daných zákonem.***
- **Uživatelé honebních pozemků** (zemědělské, lesnické, rybářské aj. subjekty) – druhý z hlavních rozhodujících subjektů v myslivosti.
 - ▶ Uživateli honebních pozemků – jsou buď vlastníci honebních pozemků, kteří na svých pozemcích i hospodaří nebo se jedná o fyzické či právnické osoby, které na honebních pozemcích hospodaří na základě nájemní smlouvy o pronájmu pozemků např., k zemědělskému hospodaření;
 - ▶ uživatelé honebních pozemků (především zemědělské subjekty) v posledním období požadují novelizaci zákona o myslivosti, protože jim dle jejich názorů neumožňuje účinně ovlivňovat dění v honitbách na jejichž území hospodaří;
 - ▶ což je pochopitelně velký omyl a odborná neznalost;
 - ▶ uživatelé honebních pozemků, kteří na honebních pozemcích zemědělsky, lesnicky, rybářsky aj. hospodaří, mají v rukách velmi účinné nástroje, kterými mohou zcela zásadně ovlivňovat dění v honitbách, na jejichž území realizují svou hospodářskou činnost;
 - ▶ samozřejmě je optimální, aby na území dané honitby spolu spolupracovalo co nejvíce zemědělských subjektů, které budou koordinovat své postupy a činnosti; pak budou jejich možnosti velmi účinné;
 - ▶ samozřejmě se u zemědělců nejedná jen o koordinaci jejich kroků v procesu sledování, vyhodnocování a uplatňování náhrad za škody působené zvěří na jejich zemědělské produkci; optimální je celoroční vzájemná komunikace a úzká spolupráce mezi zemědělskými subjekty a uživatelem dané honitby;
 - ▶ z dlouhodobého pohledu je naprosto ideální zapojení zemědělských subjektů do myslivecké činnosti v dané honitbě; u každého uživatele honitby se vyskytují lidé-myslivci, kteří berou myslivost především jako zdroj levné potravy nebo se aktivně účastní 1-2 loveckých akcí ročně; právě tito myslivci mohou být nahrazeni aktivními zemědělci, kteří budou pro myslivost v honitbě skutečným přínosem;

- ▶ pokud se vyskytne uživatel honitby (např. myslivecké sdružení), který naprosto nehodlá „s nějakými sedláky“ diskutovat, pak mají vlastníci či uživatelé zemědělských honebních pozemků-zemědělci ještě dvě velmi účinné možnosti, jak v HS a honitbě nastolit pořádek:
 - první možností je systematické řešení veškerých škod působených zvěří a nekompromisní uplatňování nároků na náhrady za způsobené škody; zcela zdrcující pro každého nekomunikativního uživatele honitby je to, když většina zemědělců v honitbě koordinuje své kroky právě v oblasti uplatňování náhrad za způsobené škody; žádný uživatel honitby v ČR nemůže ustát každoroční placení soudem stanovených náhrad ve výši několik set tisíc korun; a rád přistoupí na předčasné ukončení nájemní smlouvy;
 - druhou velmi účinnou zbraní zemědělců (kteří na pozemcích hospodaří a zvěř jim působí stotisícové škody jen proto, že uživatelé honiteb nemají zájem na skutečném snižování početních stavů) – je „ovládnutí“ honebního společenstva; což je velmi snadné – zemědělec si obejde občany-vlastníky půdy, od nichž má pronajaté pozemky k zemědělskému hospodaření; požádá je o udělení plné moci k zastupování na jednáních v HS; pokud toto učiní všichni zemědělci v rámci honitby, pak to budou oni, kdo bude v rámci HS rozhodovat nejen o celém HS, ale i o honitbě;
- ▶ po zkušenostech z řady honiteb po celé ČR oba tyto způsoby velmi efektivně fungují; v řadě honiteb nastoupily do pozice uživatelů honiteb zemědělské subjekty, které k sobě vzaly 10-12 slušných myslivců (z bývalého MS) a dnes si nemohou spolupráci vynachválit.

Vážený pane ministře, z uvedených faktů a praktických zkušeností z honiteb a HS z celé ČR je zcela jasné, že vlastníci honebních pozemků-držitelé honiteb i uživatelé honebních pozemků mají v rukách i bez změn zákona o myslivosti velmi účinné zbraně k prosazení svých zájmů a práv v HS i honitbách.

Je tedy zcela zbytečné otevřít zákon o myslivosti a destabilizovat tak celé odvětví myslivosti v ČR.

16. Jsou další nezbytné změny zákona skutečně nezbytné?

Vážený pane ministře, ve svých veřejných prohlášeních uvádíte, že by se v zákoně o myslivosti měla změnit řada dalších věcí; např., cit.: *„Určitě se musíme zabývat například změnami v systému vymáhání škod způsobených zvěří zejména na polních kulturách. A také vztahy vlastníků pozemků, jejich nájemců a myslivců.“*

Problematika škod působených zvěří

- ▶ Současný zákon o myslivosti celkem solidně upravuje systém „vymáhání škod způsobených zvěří“ (který se v zákoně nazývá – uplatnění nároku na náhrady za škody způsobené zvěří).
- ▶ A celá řada uživatelů honebních pozemků (tzn., zemědělských, lesnických či vodních pozemků) dlouhodobě úspěšně uplatňuje u uživatelů honiteb své nároky na náhradu za škody způsobené zvěří; a celkem úspěšně získávají dosti značné finanční prostředky.
- ▶ Mnozí zemědělci se tak tímto systematickým uplatňováním nároků na náhrady škody (způsobené zvěří) zbavili nezodpovědných a špatně fungujících uživatelů honiteb-myslivců. Je tedy zcela nesporné, že i když stávající systém řešení náhrad v současně platném zákonu o myslivosti není úplně dokonalý, lze podle něj velmi účinně tuto problematiku řešit.
- ▶ Základní podmínkou úspěchu je pouze - znalost právních předpisů a z toho plynoucích zákonných postupů ve věci uplatnění nároku.

V poslední době se setkáváme s názory řady zemědělců, kteří požadují novelizaci zákona v této oblasti uplatnění nároků na náhradu za škody způsobené zvěří, aniž by vůbec měli dostatečnou povědomost, jak vlastně funguje systém současného zákona. Mnozí ze zemědělců pak prosazují novelizaci zákona v této oblasti, přičemž však mají zcela zkrleslé a naprosto

nereálné představy o budoucím fungování celého tohoto systému (který nemůže žádný parlament nikdy schválit).

V praxi je celkem běžné, že mnozí zemědělci jdou do sporů s uživateli honiteb bez potřebné znalosti zákona a proto dělají velmi zásadní chyby; např., striktně odmítají přizvat si k řešení škod na svých plodinách odborného znalce za 10 tisíc korun (se kterým mají velmi reálnou šanci náhradu získat), protože prý je to drahé – a přitom požadují náhrady v řádech stovek tisíc korun.

Dodnes nikdo neanalyzoval důvody, proč nejsou zejména zemědělci úspěšní při získávání náhrad za škody působené zvěří?

Odpověď je přitom zcela jednoduchá – protože se v dané problematice uplatňování náhrad neorientují, protože právní úpravě prostě nerozumí a hlavně protože jim MZe nikdy nevypracovalo metodiku, jak ve věci uplatnění nároků na náhrady za škody působené zvěří postupovat.

To však je dlouholetý problém odvětví myslivosti, že ústřední orgán státní správy myslivosti spadá do kompetence lesnických odborníků na Odvětví lesního hospodářství na MZe, kteří problémy zemědělství a zemědělců nikdy neřešili.

Druhým problémem je to, že úředníci státní správy myslivosti na MZe se (jako aktivní myslivci a členové ČMMJ) nechovají jako úředníci státní správy myslivosti, ale spíše jako státní správy myslivců.

Vážený pane ministře, není pochyb o tom, že zatím nikdo nevymyslel lepší způsob než podle současného zákona, jak systémově řešit proces uplatnění náhrad za škody způsobené zvěří.

Jak zaznamenáváme některé názory zemědělských představitelů, řada zemědělců si dnes představuje, že budoucí systém uplatňování náhrad bude fungovat tak, že prostě řeknou uživateli honitby-myslivcům – „*tak letos mám dle mého odhadu škodu na kukuřici ve výši 500.000.-Kč; tuto částku mi obratem zašlete na můj účet číslo*“

Což je pochopitelně naprostý nesmysl, protože před zákonem musí mít obě strany vyvážená práva i povinnosti. Což znamená, že každý poškozený zemědělec musí relevantními fakty (třeba odborný posudek odborného znalce) prokázat – např., kdy mu škoda vznikla; co bylo skutečně poškozeno; kdo nebo co škodu způsobilo; jaký je přesný rozsah škod (odhad odborným znalcem); náhradu musí poškozený v zákonné lhůtě uplatnit aj. Vždy však musí být naprosto nesporné, že škody na zemědělské produkci byly skutečně způsobené zvěří.

Bohužel dnes není výjimkou, že si někteří zemědělci začínají myslet, že jim budou uživatelé honiteb-myslivci každoročně „sponzorovat“ veškeré jejich roční ztráty na jejich hospodaření – což by bylo zcela nespravedlivé a je to pochopitelně ze strany myslivosti neakceptovatelné.

Navíc naše APM ČR už roky marně zdůrazňuje jednu významnou zásadu (autor ing. Řehák, 1999):

- ▶ **uživatelům honebních pozemků-zemědělcům nepůsobí škody na jejich produkci - kozy, koně či psi ve vlastnictví uživatele honitby (myslivců);**
- ▶ **škody jim působí především zvěř-přírodní bohatství (což je problém státu), kdy stát navíc zákonem ukládá držiteli resp. uživateli honitby povinnost udržovat v honitbě početní stavy populací zvěře v rozmezí mezi stavy normovanými a minimálními;**
- ▶ **a i když uživatel honitby tyto zákonem stanovené stavy zvěře-přírodního bohatství poctivě udržuje a tato zvěř na poli či v lese něco zkonsumuje, stejně je povinen tuto „škodu“ způsobenou přírodním bohatstvím-zvěří hradit (nevinný) uživatel honitby;**
- ▶ **bude nezbytné, aby se i tento nesporný fakt bral v úvahu při tvorbě nové koncepce odvětví myslivosti.**

Vážený pane ministře, je tedy nesporné a v praxi prokázané, že i dle stávajícího zákona o myslivosti lze úspěšně uplatňovat nároky na náhrady za škody působené zvěří – proto není třeba ani kvůli této problematice zákon novelizovat.

Navíc apelujeme na MZe - pokud není dobře propracován a poloprovozně odzkoušen lepší systém řešení škod působených zvěří, nebylo by vhodné do této části zákona jakkoliv zasahovat.

Zemědělci, kteří dnes po Vás požadují zásadní zjednodušení systému uplatnění náhrad za škody působené zvěří, si musejí navíc uvědomit, že za rok - možná za dva mohou být právě oni v pozici uživatelů honiteb-myslivců, po kterých pak budou ostatní okolní zemědělci případné nesmyslné či neprokázané náhrady požadovat.

17. Shrnutí hlavních důvodů, proč v současné situaci a stavu odvětví myslivosti neotvírat legislativní proces

Vážený pane ministře,

jen pro ujasnění našich stanovisek a názorů musíme zdůraznit, že my v Asociaci profesionálních myslivců ČR velice dobře víme, že stávající zákon o myslivosti není vůbec dokonalý! Také jsme byli jediná myslivecká organizace, která už v době předložení tohoto návrhu v roce 2000 kritizovala jeho zastaralost a nedostatečně odborné pojetí; a předložili jsme 80 konkrétních návrhů na „zprovoznění“ tohoto připravovaného zákona – bohužel marně.

Moc dobře víme, že ve většině oblastí je tento zákon odborně zastaralý a pro moderní myslivecký management přírody už zcela nedostatečný. Proto také APM ČR od roku 1997 prosazuje moderní reformu odvětví myslivosti, jejíž realizaci se většina subjektů zainteresovaných v myslivosti nepochopitelně brání.

Ale i přesto se podle tohoto zákona dají dosti úspěšně realizovat všechny úkoly tradiční myslivecké činnosti v honitbách; alespoň do doby, než bude vytvořena moderní koncepce myslivosti a na základě ní i nový moderní zákon o myslivosti.

Ano, v APM ČR velice dobře víme, že je dnes celá řada občanů, jejich organizací a dalších zainteresovaných subjektů (vlastníci honebních pozemků, držitelé honiteb, uživatelé pozemků-zemědělci aj.), kteří nejsou spokojeni či jsou dokonce velmi iritováni z tohoto současného stavu odvětví myslivosti! O tom není třeba diskutovat! A mnohé i docela chápeme.

Ovšem, je zde jeden jemný rozdíl v tom, že většina z uvedených má problémy hlavně s chápáním smyslu samotné myslivosti v jejich HS, výkonem práva myslivosti v honitbě či regionu - a nikoliv s vlastním zákonem.

Nelze zastírat, že v odvětví myslivosti byly po roce 1989 dosti zásadní komunikační problémy; resp., je třeba konstatovat, že rozhodující subjekty řídící a ovlivňující myslivost v ČR (tzn., odvětví lesního hospodářství na MZe; ČMMJ a státní lesnické podniky) rozhodně nekomunikovaly se subjekty ze 75% rozlohy honební plochy v ČR (tzn., s vlastníky zemědělských honebních pozemků; držiteli polních a smíšených honiteb; uživateli zemědělských honebních pozemků-zemědělci). Hlavní hráči v myslivosti vzali na vědomí zemědělské subjekty teprve v okamžiku, kdy se hlavní zemědělské a vlastnické organizace staly členy Myslivecké unie ČR; teprve pak začala jakási komunikace. A teprve budoucnost ukáže, zda to byla upřímná snaha MZe a ČMMJ vrátit zemědělce a vlastníky do myslivosti nebo se jednalo jen o účelovou akci, jak nenápadně (ale maximálně) eliminovat vliv vlastníků a uživatelů zemědělských honebních pozemků na myslivost v období 2012/13.

Proto byl a je hlavní problém posledních let i v tom, že všichni uvedení vlastníci či sedláci byli celá desetiletí (vlastníci zemědělských honebních pozemků a sedláci od roku 1948) tvrdě „odstrčeni“ od myslivosti a tento stav panoval až do roku 2009/10. V tomto období vypracoval ing. L. Řehák (APM ČR) pro Mysliveckou unii ČR „Zásady myslivecké politiky pro zemědělství a zemědělce“. I proto se staly - Agrární komora ČR a Asociace soukromého zemědělství ČR členy Myslivecké unie ČR a velmi intenzivně se zaměřily na řešení dlouhodobých problémů myslivosti v zemědělství.

Tato upřímná snaha zemědělců a vlastníků důrazně se přihlásit v období 2012/13 o svá nezadatelná práva v HS a honitbách však vydržela jen do doby, kdy vedení AK ČR a ČMMJ navázala úzkou spolupráci. Pak se muselo vedení AK ČR rozhodnout – zda spolupracovat s ČMMJ (která veřejně deklaruje, že jejím hlavním cílem je, aby po roce 2013 bylo minimálně 75% honiteb stále v rukách stávajících uživatelů - mysliveckých sdružení) nebo důrazně prosazovat návrat vlastníků a zemědělců do myslivosti. AK ČR si zvolila spolupráci s ČMMJ a pořádané semináře s hlavním mottem – „*jen nic neměnit na současném stavu myslivosti ani v myslivosti a nedestabilizovat myslivost*“ – jasně hovoří o skutečných záměrech kooperujících subjektů (MZe, AK ČR a ČMMJ).

Když dnes sledujeme kritiku a požadavky vlastníků zemědělských honebních pozemků a hospodařících zemědělců související s myslivostí, tak zjišťujeme, že sice velmi hlasitě volají po otevření zákona o myslivosti, ale paradoxně zde chtějí řešit věci, které lze všechny snadno vyřešit dle zákona stávajícího!! To znamená, že se zcela zbytečně „dobývají do otevřených dveří“.

V souvislosti s řadou požadavků na změny v myslivosti je třeba si nejdříve uvědomit a ve svém konání akceptovat jednu zcela zásadní pravdu.

Dlouhodobé hluboké problémy občanů a dalších subjektů v myslivosti a s myslivostí se v žádném případě nesmí řešit v rámci několikaměsíčního legislativního procesu – protože se prostě tak hluboké problémy nikdy nemohou v tak krátké době uspokojivě vyřešit.

Je třeba brát v úvahu, že „vykopané příkopy“ mezi jednotlivými skupinami občanů v myslivosti jsou i v současnosti stále velmi hluboké a řada historických problémů myslivosti není dodnes ani projednána, natož vyřešena! Ani tato citlivá jednání nelze realizovat ve spěchu někde „na schodech“ PSP ČR.

Jako příklad je možno uvést historické postavení ČMMJ v odvětví myslivosti. Do roku 1948 to byla organizace, kde se sdružovali myslivci – sedláci, lesáci, bankéři, továrníci, živnostníci, vojáci, advokáti, úředníci aj. Po roce 1948 ovládli ČMMJ především dělníci, rolníci a další prověřené kádry (stačí jen prolistovat Stráž myslivosti v období okolo roku 1948).

A byla to právě ČMMJ, která se po roce 1948 aktivně podílela na vyhnání výše uvedených „kapitalistických myslivců“ nejen z jejich ČMMJ, ale i z celé myslivosti; což bylo spojeno s dalšími kroky – např., ukradení jejich polních a smíšených honiteb, či odebrání veškerých loveckých zbraní bez náhrady aj. Charakteristické pro toto období jsou titulní stránky ve Stráži myslivosti (oficiální časopis ČMMJ), kde v padesátých letech z okresů nadšeně hlásí okresní myslivecké spolky ČSMJ – „*už žádný kulak* (či podobný kapitalistický zaprodanec) *není na okrese v myslivosti ani v řadách naší okresní myslivecké organizace.*“ A tato myslivecká organizace bez jakékoliv úhony (a bez adekvátního vypořádání se s minulostí) přežila období po roce 1989 a dodnes velmi výrazně ovlivňuje naši myslivost.

Je potom celkem logické, že řada vlastníků zemědělských honebních pozemků a hospodařících sedláků-zemědělců má velmi často ostrou averzi vůči ČMMJ, která jim po roce 1948 velmi ublížila; stejnou averzi mají i vůči členům mysliveckých sdružení, kdy právě tato lidová myslivecká sdružení v padesátých letech dostala jejich selské honitby.

A i takové nepříjemná věci je třeba si v klidu rozříkat a hledat možné cesty společných postupů. Je tedy třeba nejprve v klidu a za přítomnosti skutečně všech (v myslivosti) zainteresovaných subjektů projednat všechny problémy a celkovou situaci v celém odvětví myslivosti a pak vytvořit smysluplnou, odbornou a moderní „Koncepci dlouhodobého rozvoje odvětví myslivosti v ČR“.

Jaké je tedy celé řešení tohoto patového stavu v naší myslivosti?

To je celkem jednoduché a Asociace profesionálních myslivců ČR ho prosazuje už od roku 1996; a spolu s kolegy z Myslivecké unie ČR od roku 2007. Toto řešení je prosté a jmenuje se „Dlouhodobá koncepce rozvoje odvětví myslivosti v ČR“.

Celý princip spočívá v tom, že se dlouhodobé vážné problémy myslivosti a problémy v rámci myslivosti nebudou řešit v rámci krátkého legislativního procesu, ale budou se řešit v rámci tvorby nové „Dlouhodobé koncepce rozvoje odvětví myslivosti v ČR“. Kdy se celého procesu musí pochopitelně účastnit skutečně všechny skupiny občanů či dalších subjektů zainteresovaných v myslivosti. A právě při těchto (jistě složitých a náročných) jednáních, se musí všechny problémy vyhledat, pojmenovat a řešit. Pokud budou o všem v odvětví myslivosti v ČR rozhodovat stejně jako v posledních 22 letech pouze - úředníci myslivosti na MZe, vedení ČMMJ, zástupci státních lesních podniků a někteří poslanci ZV PSP ČR – a ostatní subjekty budou tvořit jen jakési nepodstatné „křoví“, pak se v odvětví myslivosti nic nepohne dopředu.

Základním výchozím prvkem celé koncepce musí být zásada, že se budoucí myslivost neobejde bez spolupráce 4 základních skupin občanů či institucí:

- státu (protože zvěř má pozici „přírodního bohatství“);
- vlastníků honebních pozemků – držitelů vlastních a společenstevních honiteb;
- uživatelů honebních pozemků (tzn., zemědělských, lesnických a rybářských subjektů);
- odborně zdatných a zkušených uživatelů honiteb - myslivců.

A v rámci tvorby moderní koncepce myslivosti se musí citlivě a rozumně vybalancovat, jaké budou jejich řídicí a rozhodovací kompetence.

Vážený pane ministře, skutečně vážné problémy v odvětví myslivosti se uspěchanou novelou zákona vůbec nevyřeší a navíc se skupiny občanů či další zainteresované subjekty v otevřeném legislativním procesu tak rozhádají, že po jeho skončení nebude nic vyřešeno, v HS a honitbách začne tvrdý boj kdo s koho a nakonec zůstane jediný poražený a poškozený – a tím bude právě odvětví myslivosti (kterému chtěli původně všichni pomoci).

A je dosti pravděpodobné, že to může (např., v případě snížení minimální výměry honitby pod současných 500 ha) znamenat i konec celého stávajícího systému myslivosti v ČR a zůstane jen lov.

Stále věříme tomu, že Parlament ČR musí logicky požadovat od MZe (jako ústředního orgánu státní správy myslivosti) to, aby se v odvětví myslivosti nejprve vše projednalo – tzn., odborně se analyzovala hluboká krize celého tohoto odvětví a pak se hlavně rozhodlo, zda je vůbec nutné a účelné novelizovat v této době zákon o myslivosti.

Potom by MZe mělo svolat jednání za účasti všech subjektů zainteresovaných v myslivosti, kde by se měla vytvořit, projednat a hlavně konsensuálně schválit nová moderní „Dlouhodobá koncepce rozvoje odvětví myslivosti v ČR“ – ze které bude zcela jasné, jak bude budoucí myslivost vypadat, a jak bude přesně fungovat nejen celý systém odvětví, ale i jednotlivé odborné obory myslivosti.

Teprve až bude v rámci odvětví vše projednáno a schváleno, teprve pak je možno otevřít legislativní proces a předložit návrh nového zákona o myslivosti; pak takový konsensuální návrh zákona projde velmi snadno celým parlamentem.

Řada občanů si klade logickou otázku - proč právě MZe za posledních 10 let nebylo schopno podobné jednání svolat a koncepci se všemi projednat a připravit?

Odpověď je celkem jasná:

- ▶ úředníci MZe zřejmě žádnou pořádnou novou koncepci myslivosti mít nechtějí; každá jasná a odborně fundované koncepce myslivosti jim totiž bude dlouhodobě svazovat ruce a oni nebudou moci dělat to, co kdo z vlivných bude momentálně chtít;
- ▶ od roku 1989 až do současné doby byly „karty v odvětví myslivosti“ jasně rozdány a stejně známí byli i „hlavní hráči“, kteří ovládali dění v celém odvětví;
- ▶ na MZe spadala od roku 1990 myslivost pod odvětví lesního hospodářství, kde pracovali lesničtí odborníci s úzkými (osobními či dokonce personálními) vazbami na státní firmy (LČR, s.p. a VLS, s.p.; a s nimi kooperující SVOL); je tak zcela jasné, že myslivost po roce 1990 v ČR zcela ovládli a ovládají „lesáci“;

- ▶ úředníci myslivosti z OLH na MZe jsou dlouhodobě velmi úzce (i personálně) propojeni s vedením zájmové myslivecké organizace ČMMJ (současní pracovníci ovládající myslivost na MZe jsou původně bývalí zaměstnanci ČMMJ – „vyslání“ na MZe);
- ▶ někteří rozhodující poslanci ze ZV PSP ČR mají dlouhodobě úzké vazby jak na MZe, tak i na zájmovou organizaci ČMMJ (dokonce místopředseda ZV PSP ČR je místopředsedou ČMMJ);
- ▶ a tyto uvedené subjekty vládnou společně odvětví myslivosti po celé období po roce 1989; vlastníci zemědělských honebních pozemků a hospodařící zemědělci se mezi těmito „silnými hráči v myslivosti“ po roce 1989 nenacházeli;
- ▶ ovšem díky aktivitě Myslivecké unie ČR se po roce 2009 „dostaly do hry“ v odvětví myslivosti i vlastnické a zemědělské subjekty; a právě tyto subjekty začaly intenzivně kritizovat situaci v odvětví myslivosti, upozorňovat na zásadní problémy a požadovat jejich nápravu;
- ▶ i proto se na nátlak Myslivecké unie ČR (kde byla členem ASZ ČR a později i mocná AK ČR) uskutečnilo na MZe (XI./2009) za přítomnosti většiny zainteresovaných subjektů velké jednání o dlouhodobé koncepci rozvoje myslivosti;
- ▶ na tomto jednání se prokázalo, že stávající materiály MZe jsou nedostatečně odborné a zastaralé a většina přítomných se společně shodla, že by se mělo na koncepci začít co nejdříve pracovat;
- ▶ ředitel odboru myslivosti ing. Jiří Pondělíček na závěr tohoto jednání prohlásil, že se další jednání uskuteční na počátku roku 2010, kde se bude pokračovat v jednání o nové koncepci; dodnes (III./2012) se toto jednání -díky nezájmu úředníků MZe- neuskutečnilo!

Vážený pane ministře,

- ❖ **berte prosím vážně v úvahu, že je naprosto nevhodné a v důsledcích škodlivé zahajovat dnes legislativní proces, když lze Vámi uváděné aktuální problémy řešit i dle stávajícího zákona;**
- ❖ **berte prosím v úvahu, že v ČR dodnes neexistuje žádná kvalitní, moderní a odborná koncepce myslivosti; takže dodnes není vůbec jasné ani to, jak by mělo vypadat a fungovat moderní odvětví myslivosti;**
- ❖ **prosďte prosím, aby se (v souladu s naším návrhem) co nejdříve zahájilo projednávání nové koncepce myslivosti (aby bylo jasné, v jakém stavu je současná myslivost, co všechno je třeba vyřešit a jak má budoucí systém myslivosti vypadat a fungovat); a teprve potom by se mohly realizovat případné změny zákona o myslivosti.**

Vážený pane ministře, berte prosím s největším porozuměním naše otevřená slova. Věřte, že naše celé konání je vedeno jen upřímnou starostí o osud myslivosti a velkou snahou prosadit moderní reformu tohoto zastaralého odvětví.

Vážený pane ministře, velice děkujeme za vstřícnost, pochopení a pozornost, které jste jako ministr zemědělství věnoval našemu otevřenému dopisu a následné výzvě.

S pozdravem
„Reformované myslivosti zdar!“

Za APM ČR

Petr Horák
viceprezident a předseda Výkonného výboru
Asociace profesionálních myslivců ČR